

„Ekki hafði eg mikis gagn
af messunni í dag, kelli
mín“ sagði sunnlenska kofte-
ingin við vinkonu sína „því
að hopphundurinn kom
svo seint með halakerrurnar,
að skrappinnurinn var kom-
inn uppi orðapontuna, þeg-
as eg opnaði kirkjukurðina.“

~~Sögn Tannesar Hannessonar
eftir Guðrínu gómlu á Melbreid
— konu Guðvardar Jónsdóttur.~~

23. — 3. — '13

Erðav.

Niels Jónsson
Skáldi.

2.

Þinn sinni kom Niels skáldi
á hæ, á kvöldi dags og
breiddist gíðingur. Var þú
veitt. Mú svo ofhætt þafa
venit á Nielsi var heimil
gisting hvar æm hann kom,
því ákvæðað skáldatöku
hans gíðingur menn mjög.
En það orð lét á Nielsi á
ekki veigðað hann sér
á láta þrýða stöku, og
hann stak af betna laginu
um það, sem gjördu honum
á móti skapi. Um kvöldið
hugsaðu drengir nakrit, á
á heimilinu vonu sér til
þreyfinga, á leika á Niels
til á vita hvað honum
yndi á orði. Varð þeim
það þá á náði, á þess láku
þeir naturgagn það á Nielsi
var stóð um náttúru og

Horudu gól á barn fæss.
 Svo vöktu fæss til að vita
 hver leike lata yndi. þegar
 liðið var að slá kva ljós
 í það skáfuenni fyrir atundu,
 heyrna strákar að Niels tók
 notur gagnis og fór að nota
 það; en brátt verður hann
 þess var að ekki mundi alt
 með feldu, því að númið
 ræknadi með undaslegu
 móhi. Meðli hann fæst á
 fæssa af munni fram - svo
 brátt að strákar heyrdu og
 námu um leið:

„þú ert ofinn þorpari;
 þú ^{mun} þarast þarast gjardleysi;
 fellir drofna freyðandi;
 fardu í afnið helvíki!“ —

Og um leið fæytti hann þá
 um, með því, sem efir var
 í honum fram á það skáfu-
 gól. Þen strákar skríkku
 uppúr - og komu þá alt upp.
 Ekki af þess getu, að Niels hefndi
 ein á strákum fyrir gleitningi.
 Sönn Davíð Stefánss. 7/8. ~ 14 G. Dav.

+ sta. 1 þess mun þess

Skritla.

Eftirmáli gömul.

„Hann Bjarni sálugi bráðir minn
 hefur kallaðist um veðurinn
 í ölgusjó íti á Hesi;
 anfinn þar lát ég eftir hann:
 íhmygna song og grallarenn
 og fjörðung af fúru lesi“

2 1/3. — 1 1/2

G. Dav.

Línusinni voru hjón mór vinnuhjú-
 því er þélu það, sem þau voru atínd,
 en við atakulum þallu þau Rustikus
 og Hallberu. þau voru hjón ^{en} ~~þey~~ kom
 ekki meir en miðlungi vel saman.
 Ekki sváfu þau saman. Hallbera
 var mesti vargur venjulega og
 Rustikus fauti. þegar eg var að
 lesa hildleskurinn á kvöldin var
 Hallbera oft frammi í eldhúsi að
 vörkula þar og akræla; var oft
 vandast um þætta við hana; en
 það kom fyrir ekki; var seinast
 þótt að skipta sér af þessu. Rustikus
 sat eld á réini komu sinnar um
 leskurinn, en það réin var rétt innan
 við bádskafu dyngar við þylid á
 milli bráðhofunnar og eldhússins.
 Framan við þylid var vatns kunnar
 og varu eldaveðlar sköfur o. fl. geym-
 þar horninu framman við kunnuna.
 Rustikus hræinsaði oft eldaveðlina
 fyrir keulu sína, og hafði mest
 + Hallbera var eldaburka.

hönd yfir sköfunum. Lith kvöld
hvar venjufremur á mið á milli
þjónanna; en enginn skifti sár af
þvi. þegar liúð var á elva kvöld.
verð fór eg á lesa lesturinn og
gekk alt sláralaust þangað til
eg var kominn í seinni hluta
lestursins; þá kemur Hallvera
inn, vísar sár á Rústíkusi
og segir, svo hátt á þeir næstu
heyrdu: „Levar er skafan Rústíkus.“

Rústíkusi svarar engu en dæmpt
aði: „þylið yfir niðminu, sem ham
sat á, til merkis um það á skafan
vori á sínum vanastáð. Hall-
vera fór fram nið það og skrálta
mikið. Kemur hún aftur inn
eftir stundarkorn, vísar á
hönda sínum enn og segir:

„~~Þá~~ eg finn ekki sköfunu, komdu
með hana“ — sýnu herra en áður.
Rústíkusi þagði, en dæmpti í
þylið enn af nýju. Hún vísar

enn
sér fram í eldhúsið og
skelki hundinni af afli
miklu. Er nú hálfu meiri
gauragangur í henni frammi
en áður. — Þá var kemist
að því, að fólkið beindi
sig og meðan á því stóð
hefði Hallvera skráltingu.
En í sömu stífan og eg
hýð gáð af skundis, er það
skofuhundinni hrundið upp
og Hallvera kemur stöndi
inn, með eldskörunum
viddan á lofti, snarast
á Rustikurni, leggur skö-
runum á sleitilega í hann
og segir: O — komdu
með sköfunna heilíðit
þitt. — Og þá sprakk
bláðran hjá flestum, sem
inni voru.

2. — 4. — 13

Edv.

Kirkjufólkid.

Einusinni, þegar Sr Magnús
Þjarnarson — nú á Prestabakka
á Síðunavatni prekaði á þjáka-
að, var kirkjufólk góð;
prestakallið var við lent
og langt til kirkju num-
aðar að. Var það oft góð
messufólk gisti á leið til
kirkjunnar.

Ítt sinn sinn oftast gistu
þjón, á leið á leið til kirkju,
skammt frá kirkjufólknum.
Komu seint á Laugardags-
kvöld og voru látni sofa
ein sér í skapuhvergi.

Seint nokkur, eftir mjög
snemma á Sunnudagsmorgun-
inn, láku strákarnir á börnum

síg til og lýgðu fyrir
gluggann, svo engi skýms
lagði inn. Þrefnkerlingi
gestanna. Sváfu þeir og
sváfu lön og dón allan
Sunnudaginn og alla Manu-
dagsnóttina. Á Manu-
dagsmorgun voru strákarnir
líknir að haka frá glugg-
anum. Föru þá hjörin á
fætur og héldu að Sunnudags-
morgunnn væri, enda hafði
enginn orð á öðru við þá,
en svo væri. Þegar þau
komu að þjáastastad lára
þeirn í brúnn, því að þá
urðu þau ásturnja þess,

Þú í glettingum hafði
verið við þau hafð á
gistiabæðnum.

Var þenk gaman að þessu
í sveitinni og karst-sag-
en ík um land.

Sögn Björns Oddssonar.

10. - 7. - '20.

G. Dav.

Jón verri.

Jón, sonur Sr Ólafs af
 Þjardarholti var í skóla
 nefndur Jón verri. Um
 orsakir nafnins veit eg
 ekki. Myndast lík náfn
 ofh og tíðum orsakalaus og
 íhi loftið. Jón drótt
 mikil í skóla og hefir nafnið
 mátté myndast sakir
 drabbs hans og drykkju.

1. þegar hár bólinn var
 haldinn í Alþingis húsinu
 vildi svo til einu sinni
 að Hannes Lauréen, þáver:

andli ráðherra kom afan af
lofti. ~~og~~ þegar hann kemur
nedar í kröppurnar sér hann
að Jón stendur á gálfi natar-
við þess, hefir fætur sporða
langt hvörn frá öðrum,
hendur í vörum, hattiinn
afhur á hnakkna og glápir
beint frammaní Hannes. Hann-
es stendur við og glápir á
Jón á máli og lifur þess
að Jón heilsar, eða fari úr
þessum stellingum; ~~sem~~ en
þess þóttu hl. lítt virðulegar
gagnvart "háðgöfginni".

Þá eftir drukkklanga
stund segir Jón: "Gleðstu
það mig?" — og enaukar á braut.

2. Einu sinni var Jón
 í ferli um götus Reykja-
 vikur seint á kvöldi
 dags og var eigi alsgátur.
 Vildi þá svo til á hann
 náði í Klemens Jónsson,
 þáverandi landritara.

Jón gjörir sér hægt um
 hönd, slengur höndinni
 undir handlegg Klemensar
 og segir: „Heyrðu Klemmi!
 Ektaí vænt'ég á þú
 þetis draud“ því ein-
 hvern vegin svo leiddis, á
 við þarfum ektaí láðis
 á liggja úti í nótt.“

Ektaí þes saga af því
 hvað Klemens gjörði eta

sagði; en líklegt er, að
hann að minnsta kosti
hafi eigi legið úti.

— " —
~~Sögn Björns Oddssonar~~
~~stud. theol. 11. — 7. — 20.~~
ath. erðav.

Nú er Jon leknir á Spítta-
bergen.

ad giftast fljóðlega.
För Þógi ad kala um þetta
mál við kunningja sinn
og sagði meðal annars:
„Nú vill unga fólkid
giftast og eiga hver annar
en það var öðruveis í
minu ungdomi.“ — Og
þóttist hann hafa talat
viðdóm mikinn.

Var hann þá ad líkindum
líinn ad gleyma þeirri
fíndku.

Sögn Björns Óstrows
og Árna Þóssonar.

15. — 7. — 20
h. Dav.

Þogi Mr. J. Melsted.

8.

Margasögur eru sagðar af Þoga
— ekki síðt hvað dónsku kunn:
áttu og dónskutal hans
snerti.

Lin sagan af þessi:

„Hver borgar þor sig.“

Linusinni brúlofsaðist Þogi
finrkvi stúlku. Þor hann
til Finnlands og var þar
eithvað á ferðalagi með
unnustu sinni og vartanlegri
þengdamáður. Komu þau á
veltingahús og heiddist
Þogi eftir þræssingu handa
þeim. Þegar skulilsaveinn
inn fór að ganga eftir
borguninni hjá Þoga, sem
hann hugði að myndi borga
fyrir þau öll, sagði hann
(Þogi) „Hver borgar þor sig.“
Og af þetta í minnum hafi
síðan.

Lin sagan af þetta:

Linusinni brúlofsaðist
frænka Þoga og stóð svo á
fyrir henni, að hún þurfti

Finnesinni, ekki alls fyrir
löngu voru hvar lögregluþjónar
að elta drukkinn mann á
Reykjavíkurgötum. En matverum
spjaraði sig undan þeim og komst
inn í hús. Þegar lögregluþjónarnir
komu á hús dyrunum opnast
gleggi uppi yfir þeim. Les þar
kunningi þeirra þorninn; heldur
hann á rifli í hendinni, sýnir
þeim hann og segir vígalarta =
lega: "Eg á annan skerri herna
inni."

Þegar lögregluþjónarnir heyrdu,
og sáu aðfarirnar lést þeim
ekki á blíkuna og látnu á braut.

Sögn h/ðb.

31. - 8. - '21

h Dav.

Stórleypgar.

10.

För segir frá.

Einu sinni þegar eg var unglingur skíð eg — sem reyndar oftar — yfir fl. á vetrar tíma. Eg átti gráflekkaðan hund, óvenjulega stóran og mesta húsmannsspingi; fylgdi hann mér skíð.

Þetta var snemma vetrar. Þar stakork til hiðinda í hjá skóðum. En þegar átti að fara að hleypa til gekk engin orin. Þótti þetta undarlegt og fádæmum næst. Var reynt að fá hriða af þó, en ekki-sól dugði. Hið bóndi minn var mjög angurverur yfir þessu og vissi eigi, fremur en aðrir hvað valda mundi. Síður mið veterinn.

Þegar komið á fram undir þarfa, fara ornar að héra og það er ekki að andlangja það, að það bári allar — hver ein og einasta. Áður

Þær allar gráflékkhöll lömb.
Og var andræð á fleiru en litnum
á þeim kippi í kyni til seppa
míns. Kern þá í ljós á orna
höftu allar fengis við seppa.

Voru lömbin afbragtsver
naustis, en öllum var þeim
fargað.

Sögn Gudm. þorleifssonar
frá Syðsta holi - uebrarmanns þús.

24/11. — 23.

G. Dav.

Skrytla

Einusinni kom kona til friu
 Sigríðar Láruss dóttur á Kvammyri
 og falsti mjólk til kaups. Var
 þetta ekki ný böla, því á þangað
 komu margir daglega í þeim erindum.
 Friu Sigríður sagðist nú reyndar
 ekki vita fyrir nið, hvort hún
 gæti þetta ~~og~~ spurði hvar hún
 hefti fengið mjólk fyrir þarandi.
 „Hjá Guðnýju Páls dóttur,“ svaraði
 konan. „Nú, getið þér ekki fengið
 mjólk hjá henni áfram?“ spurði
 friuin. „Nei — hún var drepin
 í gar —“ svaraði konan — og
 meinti að hún væri.
 Sögn þinna Tónu-Siglufirdi.

25. - 4. - 124

3. Dav.

Skríðla.

Gift sinn lítlast vinkonuð þess.
 Vat önnur giftu manni, sem Rögnvaldur
 hét. en ekki að gæti um hvort hin
 kona var var gift, ~~æð~~ ekki. Segir
 þá ~~hinn~~ fyrri konan: "Eldi sé lof fyrri
 þad, að hann Rögnvaldur menni er
 nú búinn að fá heildina." Þennin
 konunni knýrði við og segir í ofbóð.
 "Eldi minn gæti! er hann dæinn!"
 Nei, segir ~~hinn~~ síu fyrri; "hann er
 hætthar að eiga börn!"

20/2. 20.

Ldau.

Skíthla.

Eitt sinn hittu 2 menn. Hétu þeir
Jón og Stefán. Voru frændur og formenn
hér á sínum vèlbæð. Hverugum
færst hann hafa aflað vel.

Jón Stefán segir: „Hvað var fiskurinn
hjá þér í dag?“

„Ó, það var þessi sami drullu-
reykingur,“ svarar Jón. „En hvað
fékst þú frændi?“

„Ó-h, það var þessi gamla
reyfing-drulla“ svarar Stefán.

6.-7.-'30.

E. Davidson

~~Sérminnaðir Jón og Stefán.~~

Skvella.

Birkup sagði:

„Eruð þið ekki búinir að
dnepa prestinn ykkar Staðar-
sáknaðmann?“

„Ó nei — það hefur mér
drassast svo að þessu“,
svaraði Jón Oddalson
á Þessa skáðum, afi Jóns
á Hafskeins skáðum — eldra.

26.11. '31

L. Dav.

Alth. Sögn Jóns á Hafskeins

Skritla.

15.

"Hartkerus og Sveriki
eru komnir í klamari
við Íslands Konginn,
Danamarkus Konginn, og
Keisra Konginn, og sumir
segja að Kongurinn okkar
ætti að slást í leikinn
líka" — sagð í Keislinn.

26/1. — 31.

G. Dav.

5 Krókla.

Fyrir 40-50 árum var Karl einn
uppi í Svartárdal, á nafni Ólafur
og var nafndur: Eljéfsdróttinn Ólafur.
Var hann oft á ferð inn með Eyja =
Hjardalströndinni vestanverðri.
Hann var matmaður mikill, enda
framsættur svo, á nokk stór-
iðru.

Einn sinn á gangna dag í Svart-
árdal, kom gangnamönnum
saman um að reyna að fá að vita,
hversu mikill Ólafur gæti stíð.
Léku þeir einn gangnamanninn
fara með Ólaf þá frá þá. Átti
hann að hafa neikning á öllu
sem Ólafur ætti. Þegar ferð var á
rangra þetta daginn eftir, hafði
Ólafur stíð 30 merkur af slátursvipu
og 4 klipada slátursdíska — og
varð stórkost meint af.

Heil ofnbraut — 4-5 þunda — skulda =
áti hann ír knefa, eins og stórkost
veri.

26./1. - '31.

L. Dav.

Skóthla.

Þegar fæðir mínir var í Felli
 í sléttuklið, var þat torfbor. Í
 láðstafunni voru tvö rúm fyrir
 öðrum elafni, hvoruk upphaf
 öðru. Var efra rúmið kallað
 háaxi. Linusinni í efri =
 drykkju, sem haldinn var í
 Felli, var seint ætíð að og undir
 nokkuris gestir þar nokkurlangt.
 Voru 2 látnir sofa í slafurum =
 einum, annar í neðra rúminu,
 en hinn í hinu efra. Sá sem sof
 í háaxinum, var sóla, ~~maður~~
~~netur~~ og spýtti mikið. Þegar hann
 vaknaði, tók hann messilega
 upp sig, lagði af þak og spýtti
 ádan út úr set, rétt niður með
 rúmshakkrum. En þá vildi
 hvorukin betur ná vestir en það,
 þá sá hann í neðra rúminu
 svo, vaknaði í þessu bili, keyrði
 höfuð fram og leik upp á við

og lenti „spíðkan“ rétt í augum
á honum. Kiptist hann til
sem von var og ~~var~~ ~~at~~ hrófi
aði upp yfir sig: „Bölvæðir
fari hrákarðadurinn þinn.“
Hinn leik fram úr rúminu
og sagði með mekku hægð:
„Nú eg segi það sama.“

26/1. - '31

L. D. W.

Einu sinni var brúðkaups =
veisla haldin í Felli í Stóttuklið,
þjá foreldrum mínum. Á meðal
annara manna, voru þeir
Karlas, átti annar heima í
Keldnaskoti, en hinn minnst
mig að ekki heima á Ústa-koti.
Tvo rúm voru fyrir stafni í Fells
báð stofu, hvert upp af öðru.

Um nóttina urðu báðir karlarnir
fullir og voru þeir látnir sofa
í rúmunum þessum. Um morgun
inn vakna báðir karlarnir.

Sagist þá annar: „Gisti sé lof!
Ég er þá í bólinu mínu.“ Þá gællur
Keldnaskotskarlinn við og segir:

„Sýgurðu það. Við erum í Keldnas
Koti.“ Þóttu þeir lengi um þetta,
þangað til var hægt að sam-
þora þá um, að þeir voru
í Felli, en hvorki á Ústa-koti né
Keldnaskoti.

26. 11. — 31.
L. Dav.

Skrikla.

19.

"Jetta nú vel Mangi, Magnús,
greið mitt. þú þarst ekki
þenna mat á morgun" —
sagði brúður við brúðguma
sinn, í veislunni þeirra. —
Þetta var í þann tíð, þegar
almennilegar brúðkaupsveitl-
ur voru "í móð".

26./1. - '31

L. Dav.

Skvitlea.

„Ekki þykist mér neitt
 hrassa kjök betra, en af
 skepnu, sem mér hefir þótt
 vont um.“ Sagði eg man
 eftir honum P. mínum
 sáluga — sagði kerlingin —
 „hvad honum þótti það
 gott“ — bætti hún við, eftir
 langa stund.

26/11 — '31

L. Dav.

Skíttla.

"Með hakið bleskun droppis!"
 sagði presturinn af prédikunar-
 stólnum.

"Ég held ég klóni mér
 nið fyrir!" gall við í karli
 einum fram í Ríðkju — og
 sak sem þarhest.

26%. → 31

Edav.

Skíttla.

Einu sinni þurfti Þessi að
 Staðgum að haldast á Mauni.
 Þr. Þorsteinn Pálsson á Hálai
 átti nauð og fór Þessi þangað.
 Helt hann vinnumann. Þorsteinn
 átti og segir: „Er holi heima?
 Er þorsteinn heima? Soll verður.“
 Vinnumaður segir, að þorsteinn sé
 heima, þó hann inn og segir
 þorsteinn, hvers kominn sé. Þorsteinn
 þengur til dýra og kistur þess.
 Þegar Þessi kemur auga á
 þorsteinn, segir hann:
 „Sollir verid þótt þorsteinn minn.“
 „Er holi þinn heima.“

26. p. - 31

E. Þor.

Skritla

Ekki alls fyrir löngu, lík. 40-45 árum - var sá maður í Flöngás dal, er Sigurður hét, og kallaður „bróðir minn.“ Ekki man eg hvers son hann var. Var hann afk á forðalagið að afa og mátti hann þó eigi flekking kalla. Einn sinni mátti hann manni; yrðir Sigurður á hann og segir:

„Kefirðu ekki séð djöfulinn, átti að ríða á rauðu, stóðu fram í Scheinstadi, það var hann Guðmundur bróðir minn.“

— — —
Einn sinni kom hann að Reirhóla til foreldra minna og man eg ekki til, að hann væri nokkið að skerfa. Hann var staddur þar um mið daginn vortar leyfi og var málur gefinn.

Ríging var mikil, er laun. Þegar Sigurður var lívinn að

Þaða, fór hann út, síndla sinna
þegar hann kom inn aftur
spyr og Sigurð hvernig veðrið
er. „Hann mýgur!“ sagði
Sigurður.

28. / 1. - '31

Gdav.

Skvitlea.

Línusinni var bróndi einn
 að leera uppi heyr. þegar
 komnir voru um 20 þessar
 í heyrð, var það upplorid.
 Kona brónda hjálfraði konum
 til og stóð nðri við heyrð,
 en bróndi var uppi í heyrinu.
 þegar hann stóð á Roma
 fyrir síðustu huggunum,
 hrópar hann til konu sinnar:
 „Er loagn á jörðu þórdís?“
 Ekki gæinir hvarju það =
 dís svararði.

26./1. 131

G. Dav.

Skríðla.

Linnusinni mætti Sýslumadur
 Lúpfirðinga fullum manni
 á göngu á Akureyri, og segir:
 „Þú ert þá fullur ennþá
 Valdi minn!“

„Fullur!“, segir Valdi.
 „Þú hefur átt að sjá mig
 í gar.“

Sýslumadur gekk þessjandi
 á burtu.

26/1. - '31

L. Dav.

Skrikla.

I

Guðmúndur s. maður nefndur
 og nefndur: „Bilolur“. Þó hann
 nafn af því að hann var bilab s.
 höggverari. Þó hann myndast
 skurð i kaupmanna höfn, en
 bent þar i öreglu, svo aldrei lauk
 hann námi. Konur hann svo
 hingað til lands aftur og flóttir
 víða. Man eg vel eftir honum. &
 hann hafði ofan af pyris rás, með
 því að. bila til, úr bré, ímíð
 konar dýr og fugla. Haf hann
 þessar smíðar sínar, lærnum og
 fátaka frítt upphald i aðalinn. Þótti
 börnum þetta gerðemar miklar,
 enda voru dýrin vel gjörð. Sá
 hann víða nokkra daga i bæ
 og láeyði þessar myndir — allt með
 varaknisnum sínum. Við menn,
 sem i heldri manna rás voru,
 var hann skinnmjúkur og auð
 sveipur og kúkeri með afbrigð-
 um, en þegar hann var með ötru

þætti, skipti í annað horn; og
hafði hann þá skundum alh
hornum sðt.

Linusinni ^uristi þáðir minni á
Akureyri, hjá Jensen Vark. Morg-
uninn eftir þurfti þabli sð þarf-
inda sinna og bráð um rómphætt
lykilinn; var hornum sagð, að hann
myndi standa í aknánni. Sð
þaðis minn sð þætt vel líkav og
hælt sð; næst þegar hann sð þoninn
sð: „þorðit“; hittið hann brúðmænd
sð brúðm. með lykilinn í handinni.
„Nú, já, já“, segir þaðis minn.
Brúðm. líkur við, sð þaðis minn,
næstis hornum lykilinn og segir:
„Ljörð þáðis svo vel; eg get meir en
brúðit“.

Linusinni gisti brúðm. í Syðru-
Þakka í Möðruvalla oðku. Fór
hann seint á þætt. þegar hann sð
að klæða sig, heyrir þáðit í brúð-
stofunni, að hann sð að brúðstall
ypir því að hann finni hvernig sinn
sokkinn sinn — Karl var í hvern-
nifer og slíkur sð í rúminu, segir

Það sé merkilegt, þá þátt
skuli ekki vera hægt að gista
á þessum hólum — nú var Sýðri-
barkar, með mestu myndarlegjum
í sönnunni — án þess, að skali sé
af manni o.s.frv. með mörkun
óþess í öndum. þegar Karl af
briðum að ræða lengi, segir
einhver við hann, að hann sé þó
lík. ekki keminn í þrjá sókra
á annan þóttinn. Heitar Karl því
lengi vel og bráðan tíð. Sösk
þar hann að að gæta þetta. Og víti
menn! Karl var keminn í þrjá
sókra á annan þóttinn og einn sók
á hinn.

—
Þeg get ekki eitt þennan
andarkotans Randalis, sem
þvingar innannum kjapinn á
manni eins og gríð; sagði
Guðmundur, þegar honum var
brátt Randalis með kaffi.

27.11.131

lyðav.

Skothla.

27.

Stórmerkilega lípa um
skóld ártíu sínum.

Skagfirðingurinn kvæð:

"Ártin brúast um mitt gæð
eins og líst á frakka;
byggji eg fúðast börn til með
Þjógnu á Heisabækka".
— "—

Annar Skagfirðingur kvæð:

"Ástarfífan þauk af stað
frá legg ~~hlífan~~ néð i,
bónarðs hrífu ýðli að
undir lifagerði".
— "—

Þingeyjingsverinn kvæð:

"Ártin gólar innanum mig
eins og sól i heiði;
hinn vill róla á Heisavík
og kafa skjól hjá Þirkau".

27./1. ~ 1/31

Gðav.

Spíðla.

"Hér nú Guðjón líkli nokkurt
skipt? spurði faðir sinn son
sinn; hafði sonur þessi nýlega
signað barn.

"Já", svaraði sonurinn; "það
held ég, og þvingum það.
Þann glápir lík gluggarn
og segir: glá, glá."

27.11. - '31

G. Dav.

Skríðla.

Þitt sinn var Davíð prófarkur
 Guðmundsson í Höfi, á yfir =
 neis um Ólafspjöld. Spundi
 hann barn í Kvíabekkjaset =
 kirkju, sínd og sínd var í þann
 tíð. Meðal annars spundi
 hann eit barnið hvað levisveim-
 inn, sem sveik Krist, hefti heit.
 Barnið hugaði sig um skundar =
 þann og sagði síðan:

„Ólli hann hafi eðki heit
 Davíð?“

Séra Davíð brast li nit.

27./1. — '31

Gjörav.

Skútlea.

Einu sinni var kerling ein
við jarðar föt. Var barn jarð-
seth. Þegar kerling kom heim
var hún spurd hvort það
hefði heldur verið drengur eða
stúlka, sem presturinn grefti=
aði. „Ja“, sagði kerling, „ég
veit það nú ekki almennilega;
samt held ég helst að það hafi
verið drengur, því að prest-
urinn sagði: Kondu söl
þegar þú vilh.“

28/1. - '31

G. Dav.

Skutla.

Kerling ein þót til messu.
 þegar hún kom heim, var hún
 spurð, hvernig prestinum hefði
 nú sagst í dag. "O - eg er nú
 ekki vön að festa þót uppá
 land, sem hann segir bless =
 áður" - sagði kerling.

28/11. - '31

Yðav.

Skríðla.

P. sagði á fundi:

"það er áreiðanlega skothur
 á vanhugsun, að efla sér
 að drepa brúarmálið okkar,
 því að það mál má ekki
 drepa".

28/1. - 31

Edav.

Skrifla.

S. kom á heimili, þat sem
 G. átti heima. Var G. að
 gjöra við vatnsleiðslu
 pípus — breiða þat.

Þegar S var lúinn að heila
 G. segir hann:

„Hvern andskapann erku
 mið að emaljana?“

28.11. - 31

lyðav.

Skríðla.Son diltnef.

.....
 Velarunendugi þerra preetus!
 Hjer með lyð jeg yður svo
 vel giöra og jordsingja þynir
 mig singlarn á Sunnudagin
 kemur um leið þjjet embætti-
 id á ... sköðum sem fæddisk
 andvæna.

Virðingarfylst

28/1--31

gðav.

Skrikla.

Línu sinni á þessum sunnu dag,
 varðaði með hjálpara við
 messu gjörð: teinavabns, sýslu-
 Vat þá fenginn til meyndarboðs
 í sókninni, S. að nafni híf
 að annað störf þau, er ann-
 and hvíldu á með hjálparan-
 um. Tóðar þorum vel, að
 það er gjöra þurfti, þangóð
 híf hann á að fara að lesa
 bréna í messulatin.

Grípur hann þá brékin og
 byrjar: „Drottinn, eg er inn
 þoninn í þess heilaga hús.“
 Þannar hann þá við, áttar eig
 og segir: „Hverslags er þetta“
 Flekkir hann nú nokkurum blá-
 um, rekur á þon og byrjar aftur:
 „Herra guð, himneski faðir.“
 Þannar ann og segir: „Það er þá

ekki þessi heldur. Flokkir
hann mi mörgum bróðrum
og nekah loka á nettu barn
ina og leygjar: „Drakinn, og
þakka þér, af öllu minni hjóti
stans ^{at} við og segir: „Þá
- þarva kemur hún.“ Síðan
heldur hann áfram og les
beinina neyðmennandi til
enda, en það er vorinni ölfþingi
hann, í það skiptið.

28.1. - 31.

Gðav.

Skrikla.

Einn sinni vantaði með-
 hjálpara við messugjöf
 á Norðurlandi. Var B. þenginn
 til að aðstoða við messugjörð-
 ina. Þengur þáð allh alþýðalaust
 framundit messu loka. En þeg-
 ar iðgjörðusálmurinn er að
 enda, bregður B. undit sig
 betri fátinum og þýtur upp
 á klykkna loka og tekur í klykk-
 reonar til að klykkja út.
 þegar hann er lúinn að slá
 tvö högg, man hann eftir
 því að hann á eftir að lesa
 bréna, þýtur niður og inni
 kór, þýfur sálmalátrina
 og les síðan bréna, með
 kór og þý. En af iðklykk-
 ingu varð eigi meira í það
 skrifli.

28/1.-'31

G. Dav.

Skríttla.

„það má vera döglegur Dagi,
sem hefur hann sína hest, dag-
langan vorinn og kemur kvöld-
gödur heinn að jafni“ —
sagði Guðmundur „þessum“
Arnesingur.

28. / . - '31

L. Dav.

Skvithla.

"Eg mætti skaðann ofani dý
 og það var zina tjónit, sem
 til var i Mærshatalandi; en
 eg ætla að leiða ykkur að flytja
 kollholana upp fyrir beshana
 og hefka þá fyrir net an
 afhusfæturna" — sagði
 þorkell i Mærshöðum.

28./1. — '31

E. Dav.

Skíttla.

Jón Tómasson, elfi veitingar
salas:

„Þegar hien móðir mín var
kvíga á fyrsta kálfi, þá
var hann föðir minn hefur
sunnarvinder i Krútey, það var
þegar smá-laura = drýlin
þorndu ^{íman} ~~utan~~, en ekki ^{utan} ~~innan~~;
svo lat við, á hatta beiddi;
prestur var ekki heima, og
hvergi nátt á fá, en ég ekki
með heilegum kynir það, því
að ég var ný kominn úr ferða-
lagi.“

28./1.—'31

l. Dav.

Skíthla.

Fyrirbrer af stól:

Dróttinn, á lítlu þennan
 auma engurfangi, sem
 liggur á minni heimili, nefni þú
 lega Kafssteinsstöðum. Þú
 senn veirst best og þekkist
 það að honum gengur, en
 ég veit það ekki. Hann
 hárðast ekki, hann stynur ekki,
 hann veinar ekki; hann étur
 allan mat og það í rifara lagi,
 síns og kvíðnimit á honum
 sýnist. Amen.

28. 11. - '31.

G. Dav.

Skíthla.

41.

Linusinn var maður einn
uppi í Fnjóskadal, er Guðmundur
hef. Hann var flekingur og gekk
við um norðursveitir og var
kallaður: „Vilhlaus Guðmundur“.
Lithinn var hann að segja af ferð-
um sínum, og af þetta einn kafli
fæðasögunnar:

„Ég kom að Helgashöndum og sá
þar tvo ófriðarflaka á bláinu,
tvo stelpur breinleignar og
djöful á milli hjóna. Nú tók
ég afani við sára fjörin minn
og ætti afani hann: Þrædurvað,
kerlinganeld, múrsláttur, brátt-
brall og afakalhartjarta; og
tvo enari ég honum við, eins
og málbandssokk og stökk,
honum aftani ganglænn á
kerlingunni sinni, svo hann
kom út um hálmálit og þá
enari hann að mér kjóabringu.“

28./1. — '31

Edav.

5 kvæða.

hinn sinni var kerling á lú.
þótti henni góður flestur maður,
en það sást að hlegja selur; og
sagði hún, að sá myndi aldrei
selur leidda.

hinn sinni var henni skammi
selur, í allan máltíðis þrjá daga
í máltíð. Fyrsta daginn sagði kerling:
„Kannst þú að selur. Þessu er
sá sá sem hann seyðdi, veiddi
og tilbætti.“ Annan daginn
sagði kerling; en þriðja daginn
sagði hún: „Kannst þú að selur. Þessu er
sá sá, sem
hann seyðdi, veiddi og tilbætti.“ En aldrei hafði hún
að á því eftir það, hvei sálkallt
gæð hún væri við sálkallt.

28. — 31.

lyðav.

Skritla.

43.

Einu sinni var Karl einn spurður
um lokaðign sína. Sagði hann þá:
„Ojá - oja. Þe á nú fyrst o
frestur Sjónsbók¹ o so e þa nu
Gnannvafinn², o so á þe líka
Blíndhálid³ og Þannakverid⁴
þíslitnar⁵ at þan vi; en þa e nú
líga upphálid.

- 1/ Sjónsbók = Vidals postilla
- 2/ Gnannvafinn.
- 3/ Blíndhálid = salarinnar.
- 4/ Þannakverid = klámurinn.
- 5/ Þíslitnar = sálmar.

28/1. - 31

L. Dav.

Skritla.

Leinnasinni var þærstær á Munka-
purni, að taka skilku til
beinar, og gjörð í það á þessa veg:

„Nú er ekki langt áðan
þú blessaður hvernann, reiddur
sinni örne inn í Jerúsalem.

Taktu nú þessa þína voluku
örne, sem hét liqqur dauðs
inni í beinum, Kristinn Kef-
ilsdóttur og riddu henni inn í
þá himnesku Jerúsalem“.

28/1. - 31

G. Dav.

Skvella.

45.

Einu sinni, sem oftast voru skólapi-
lilar nærsakir í Kalm^{an}ðungu;
voru margir samn og létu
ekki sem kynlegart um kvöld-
ið. Tveir karlar voru í Kalmanna-
dengu og gæst ekki á lánum
pilar, svona undir svefnum.
Sváfu karlarnir á skök í bráðslaf-
unni; en skólapiilar þuku jafn-
um bráðslafu sem önnur hild.

Um kvöldið, seint, heyndu piltar
á annar karlinn þar að leza
kvöldvers sitt og segir:
"Þá djöflum fyllist veröld við"
þá þaut einhver fram úr brá-
ðslafunni og skelhi karl á
eftir sér. Þá segir hinn karlinn:
"Mangan skell þú þessi hvern."
Hinn karlinn hleð áfram:
"ú mig verndar sá hinn eini."
Þá heyndist skvöld og gluggarnir

og sagði hinn karlinn:

„Og þarna reif bölvatur kötturinn
skjálinn“.

Þá segir fyrri karlinn:

„Og göðar nœtur nafni minna“.
Þá sprakk blaðran hjá þíttum
og heyrðu þeir ekki meira.

28./1. — '31

G. G. v.

Skíðla

Hinusinni var madclama
 Sever, sem var á Akureyri,
 að söfra stofu sína zænna
 dags. Madclaman var guðhróðs
 mjög, og var að lauka fyrir
 munni síð hálft hálft: "Dagur er,
 dýrka leir dróttinn guð minn."

Í því rekist hún augun í kálk,
 sem kominn var inni stof-
 una, og segir hún þá: "Og
 þarner er þú þá kominn
 inn að skíða úr stofuna
 mína. Erólvað er skráttinn
 þinn." — Varð svo ekki
 meir af morgunlofsöræmum.

28./1. 131

Gðav.

Skrikla.

Fyrir þan af þræðikunnar stól.
 „Gud hjálpi Gísla Gíslarsoni
 mínum í Hallgildshöðum.
 Þú veist ekki hvað að honum
 gengur — þú veist það líkur
 himnesti það is. Hann étur
 allan mat í rifara lagi og
 og drekkur mjólk og blöndu
 af hverju helst lagi. Og þó mér
 verði ekki trúð, þá ségnis
 þvíðurinn á honum það.
 Amen.

28./1. — '31.

Skrikla.

Streita skilka hafði verið
í kaupstað um tíma. Hafði
hún fengið þas náttkappa, og
mótaði hann, eins þótt hún væri
heim komin. Skilka, sem Guðrún
hét, svaf hjá henni.

Fyrsta kvöldið eftir að skilkan
kom heim í kaupstaðnum
fór Guðrún að lesa bréf
sinar: „Fáir vor, þú sem ert
á himnum — kvata lagandi
hefirdu fengið þarna fallegan
náttkappa — verði þinn vilji
svo á jörðu sem á himni —
hárið á þér flakklínk einlegt
framan í mig.“

28.4. — 31.

Edav.

Skvitlea.

Linnu sinni átti Karl einn mikla
 töðu flaka á hinni sínu. Linnu
 morgun, & Karl kom á þekur,
 sken sól í heidi. Karl hét þá á
 sólinu, að gefa heuni seldar =
 skammrif, of hann næði töð-
 unni um daginn. Það stóð
 líka heima, að þegar sólin gekk
 undir var Karl linnu að ná
 uppr allri töðunni. Þarinn stóð
 undir fjalli einu lágu, og um
 leið og Karl var linnu að
 þrimsigna seinasta bróðurinn,
 hljóp hann inn í skemmu og
 sótti skammrifid og hljóp með
 það uppi fjall. En þá var sólin
 horfin af fjallinu. Karl vildi
 ekki hætta við svo lúid og
 hljóp og hljóp og þegar hann
 kom til sjóar var sólin
 að ganga í hafid. Var Karl
 þá kominn í skap, einhendur

Skrippla.

Jón sjómáður segir frá:
 Einu sinni var það að veri til,
 að við vorum leitukarhit, og
 þegar bíllur var að leita línuna,
 þá vantaði mig í spothann minn.
 Þótti mér aleni, ef hann kom
 út ekki í sjóinn, ein og var
 var. Svád átti ég nú til bragðs
 að taka? Ég fór upp á hún, sem
 alþrátt var fíflum, og tók
 heljar mikla hrúgu af fífla-
 blómum. Þreithi og þeim á spott-
 ann og lagði hann svo með lín-
 unni. Þegar úti var róðurinn
 og þaríð var að gjöra í fiskinum
 var lífr af hrúgan úr spottafisk-
 inum í fullan djagg. Man ég
 ekki eftir, að ég fengi nátt-
 un henna svo mikið í spothann

i einu.

28./1. - '31

l. Dav.

Skísla.

Einn sinni var maður einn
 í Eyjafirði, sem Jón hét, og
 var nefndur: „Undirheimar-Jón“,
 vegna þess, að hann sagðist einu-
 sinni hafa farið til undirheima.
 Fremur var hann einfaldur og
 drykkjumáður hinn mesti.
 Eitt sinn laust í hol, hvorð
 dæi ætíð á skapadögri, á
 hvorð menn máski sköpuðu
 sér það sjálfir. Þá sagði Jón:
 „Ja, það er ég viss um, að hann
 fadist minn hefði lifað langt
 frammyfir sitt skapadagur,
 hefði ekki andskotans drullan
 hann.“

— — —
 Þegar verið var að drekka
 erfi sþis maður Jóns, sagði
 hann við gestina: „Drekkið

þið mún vel drengir góðir;
það er þaki svo oft að hin
móðir mín deyr."

28/1. - '31

lyðav.

Skíttla.

Rjúpnastýtta segir frá:

Einu sinni í vetur var eg sem
ofar á rjúpnaveit um.
Var eg staddur á skéðinni,
sem frá æðsanna, ofan við
hengisklethana. Althið einu
varð mér fátækastur og
máttur fram af. En á Elábrúna
klethanna, stöðvaðist hann
þannig, að lúxna haldið
ferðir á annars, en fáturinn löfðu
framaf. Nú voru góð ráð öfl.
Ef eg hrak fram af, lá stórk
fyrir annað en dauðinn, en ó-
þegilegt var að komast úr
þessari klemmu: leg var lúxinn
að þessum mér það, að ef eg
hryki fram af, frá skyldi eg
skjóta mig á skéðinni, til þess

Þ hljóða ekki verri dauðdaga.
all í einu mundi eg efkist
því, að eg hafði knífleura í
vara minum. Tók eg hann nið
uppi og með honum gat eg
lúð til spor í sveit. Síðan
anóri eg mér við og svo gat
eg sponað mig upp afbur,
þangað til eg var í allri
kottu; og svo hélt eg niður
af fjallinu annarsstaðar
og komst heim, heilu og
höldnu með allar nýjum.
Hafði eg þengið með minna
móki um daginn — ekki
nema 60.

28/1. — 31

Edw.

Einu sinni komu þeir drengir
 að bæ og var þeim gefinn
 heitur grautur að eta. Einn
 spónn var þeim fengin og áttu
 þeir allir að brúka hann, til
 skiptis. Þegar sá fyrsti létur
 uppi sig fyrsta spónninn, lag-
 brennir hann sig í munninn-
 um, en hann, hugaði sér, að þess
 vori að láta hina kenna á því
 sama líka; létur hann því ekki
 á neinu herra, heldur horfir mjög
 alvarlega uppi báðum fúglugga
 og segir: "Hátt er í himninum";
 og um leið reitir hann spón-
 inn að þeim sem næstur
 honum sat. Hann grunadi
 ekki, en hugaði sér til breyft-
 ings með grautinn; stóð þess hann
 uppi sig fleyktifullum spóni
 og skáðvendi sig eins og sá
 fyrsti; en hann létur sér ekki
 byltvíð vanda; hann leara
 leið í kringum sig, eins og
 ekki vori um að vera og
 sagði: "Já, það er það: Við er

veröldin; og um leið rétti
hann spörinn að þeim sein-
asta. Hann var orðinn lang-
eygður eftir grautnum götu,
stakkt hann spörinum til
bótns í arkinnem og uppi
sig með hann um leið; en þegar
hann fann hvað heitur hann
var, stöðst hann ekki mákið,
heldur stakkt á fætur og hröf-
aði: „Og margur — einn og
áframhald af því sem sá
annar sagði: „Og margur er í
þennu bölvað af skelmisinn.“

28/1. — 31

Edav.

Rjúpnaskýttan segir frá:

— Eg fór einusinni í veker á rjúpnaveit-
 at, og var þenninn uppi á fjalli. Þenninn
 megin við fjallið er dalur sem heitir
 Þrunnadalur. Þegar eg kom á Þrunna-
 dals brúna, sá eg allt í sínu fyrir
 rjúpnur í góðu fari og skotið af fangi.
 Þá skjöta á þær, en þá varð mér lítið
 til heilsu og sá hvar sex rjúpnur
 sátu í hófi, leituð út frá mér — og
 mynduð eg sjálfur allt hvernig í þri-
 kynning, en rjúpnahófið var hin
 hornin. Fór eg þá að hugsa um,
 á hvorn hátt eg ætli að skjóta,
 langasti í baki, en fannst þó friggja
 rjúpnahófið vera í betra fari,
 og á hann skaut eg. En um leið og
 eg hleyfði af, ætli dregist mig í eg
 velt um koll og fram af brúnni.
 Þar átti eg í sínu hendingskerfi
 alla leið niður í botn á dalnum.
 Þá meiddi eg mig ekki, því að eg
 gat alltaf dregið hendurnar. Þegar
 eg skaut átti þó eg að hugsa um,

Þá ekki ljáði þetta: eg þyrfti að
komast upp aftur til að vitja
um rjúpuvernar. Þótt eg svo upp
aftur með byssu minna, þávið að aldréi
hætti eg slept henni. Þen þegar
eg kom upp aftur, þótti mér
undarlega við bregða, því að
seks rjúpa höfverinn lá á einum
dætur, en þriggja rjúpa höfver
inn sat rólegur á sama stað
og hann var, þegar eg hrökk
fram af brúnni og hrapti.

28. / 1. - '31

lyðarl.

Skríðla.

55.

Líkræða, eftir þrest í Lyjafirdi.

„Hú vilja allir hafa ræðu eftir þæi,
sem deyja, og helvíkis hrakabulgunum
mín Ástríður í Gili vill hafa ræðu
eftir hann Jón sinn. — Jón var nú
samt mitt tréasta og dyggasta hjón,
sem eg hélt. Við slóum allan leirafnagils
völl, allt leirsengi og upp með allri Reykj-
á og upp að Stórakrumma og upp í
gegn. Hann var silfursmiður og everf
silfurskeiðar undir þoleringu, en eg þólv-
erati nú sjálfur. Eg trúi að það sé nú
ekki meira og takið þið nú kirkuna
þiðkar.“

28/1. — '30

Íðav.

Einu sinni var Karl og Kerlingi Kóti og állu tvö börn - son og dóttur. Þau bjuggu á útkjálka - langt frá öllum manna-
byggðum. Voru þau og mjög í mann-
blendin og vissu menn ógjörla, hvað
þau hélu. Einu sinni fór þá fólk þetta
til kirkju, eins og áðrir góðir menn. Kofdi
þá komið sér saman um, að yrða aldrei
hvert á annað, ~~þá~~ til þess, að ekki skyldi
komast upp, hvað það hét.

Þetta blessaðið nú vel, þegur fram-
af, en þegar komið er fram í miðja þrú-
diken, fór Karls dóttur að syfja og fór
hún að draga ýsur. Segir þá Karlsson-
urinn: „Hallast lín á höfði þín heill =
fréða syktis mín. Þá vaknar stelpa
við og segir lífna hált: „Vægi gjörir
þú Þoraki bróðir, að segja mér til
lífa minna“. Þegar Kerlingin heyrði
hvað krakkar hennar voru að spjalla
saman, knúppir hún í Karl sinn og segir:
„Bláfleðill bóndi minn! Heyrirstu hvað
börnin okkar segja?“ Þá yellur í Karlinn:
„Leppasvunta, Leppasvunta, láttu þau
þegja“. Komust þá nöfnin upp, og þóttu
Kynslug.

28./1. - '31

G. Dav.

Skridla.

"þegar staðinn brann
 í Höfnun, ónýttist, meðal
 annars splunkurnyr klif =
 beragarnur" — sagðist karlinn —
 og þóttist segja mikinni
 frellum.

2 9./1. — '31

l. Dav.

Skvella.

Þorsteinn „máguð til“ kom
 að þá þat sem prófasturinn
 átti heima og var að kora yfir
 þrossum hans, sem höfðu þar
 í engja blett á þönnu þat
 sem þorsteinn átti heima.
 Komraði hann miklu út sér
 og endlaði með þessum orðum:
 „Jeg segi það satt; það var
 ljótt að sjá þeim; hann
 hefti átt að vera koninn
 prófasturinn sjálfur og sjá
 allar þræssa skilurnar í þeim.
 Þú máguð til að þessa þeim
 leður.“

29. 1. — '31

E. Dav.

Stíchna.

Effirmæli.

„Bert at dæin mín, mín,
mæt frá herri sín, sín;
í dýndinni hún skín, skín,
skín sem annað skaffin;
skín hún þar á skoðunarlegi,
skín hún þar, í móði og hegi,
skín hún hvort hún vill þá egi.
En vili hún ekki skína,
þá skal hún heita Gina
og þá tek eg aftur
meininguna mína.“

29.11.—31

Eyðav.

Skrippla.

Máður fann hvalkálfr
 rekinn. Skar hann af hornum
 dólfinn líta, og batt hann
 síðan við stóran stein í
 fjörunni, með reypu, sem
 hann af tilviljun hafði
 hjá sér. Morguninn eftir,
 þegar máðurinn fór að vitja
 um rekann, var allt farit
 kálfurinn og reypid. Þá
 varð manninn að orði:

„Fjandland kledur. En mér
 þykir sáad með reypid.“

29. 11. - '31.

G. Dav.

Skritla.

Guðmundur „þærrum“, kom úr
einn morgun og sá hesta standa
í líninu, kleypt inn í baðstofu
og segir við þiltana:

„Þú safir einn og hjáldin í
svinunum, en þegar ég kom úr
í morgun, þá stóðu alljar
lítnir í merinum og ein lá
afuelka og setti sitt loftið
úti tvöru fót.“

29./1. - '31

L. Dav.

Skísla.

"Mér þótti aumast með skinni-
fötin - spánný olíuföt, sem
hann var nýbúinn að taka
í brúinni" - sagði Karlinn,
sem var að segja frá, að sonur
hans hafði druknað.

29./1. - '31

lyðav.

Skrikla.

Pósthver kom á bæ og
vað spurðust frétta.

„Ekkerk i fróttum“, svaraði
hann; „ein karling dauð
i þingeyjarvísu - þú
þekkir hana ekkerk.“

Meira sagði hann ekki í
það skiftid.

29.
11. - '31

9 Dav.

Skíttla:

Þorsteinn „mágu þú kila“ átti
rauðskjötta höfnu, litla
en lifra. Síni sinni var þor-
steinn að leika að skjóttu
sinni og mætti gangandi
manni, og áður en hann
heiltrað honum rómur hann
úr sér. í sinni lotu:

„Ekki er þú í klofinu
á þér. Það er eini og allit
vilji gefa mér það. Eg veit
ekki hvað ég á að gjalda.
— Sæli nú.“

Hel þorsteinn, að einhver
hefti stólið þeirri skjóttu.

29. 11. — '31

G. Dav.

Skrikla.

Gudmundur „þvordum regis frá:

„Séra konan átti barn á
Fæðudaginn kemur, var
Oddur og hét þilur.“

30.11. — 31

G. Dav.

Skrikla.

Látum oss gjöra kvöldves

1: kælgi gæðurinn minn!

ofurlangur kunningi minn;

eg fel þér á hendur í sérhvert sinn
mitt hald og skinn.

Sell at sá þat við skendur

1: kælgi gæðurinn minn!

30/11 — 31

Edav.

Eftir gömlu handriti.

Edav.

Skvílla.

Jandam að mæður kom í
 líer eitt í Skagafirði. Síðan
 hann fýrð um þegjandi, dái =
 litla stund og segir síðan:
 "Hér er stórk líer og mikil í
 — 10 þunnur, allar fullar af
 skyrri." En í lírinu voru
 8 skyrþunnur og tvær skéllur.
 Hér freyjan og vinnu kona
 kennar. Fann hær freyju
 þátt um, en lét þó sígi á
 líra.

30. - 1. - 31.

Egðal.

Skvitlea.

Sölvi Helgareon og Árni

„Slompuð hithest eitt sinn,
 Sentu í stolum á milli þeirra,
 en ekki gætur sagan þess
 um hvað steelk var.

Loke segir Árni:

„þú ert bræðri stórfjöfurs og
 stórlygari.“

Sölvi hugðar sig um dællu-
 skund og segir svo, með mörku
 spekingssvif, eins og hann var
 vandur: „Já, þegar allur hefur
 þá er stakort eftir skilið.“

Árni varð hrumur við slíka
 högvarð og skeinsagnat.

30.11. - '31

Lyðav.

Skritla.Jakob sálmur.

Jördina um kring lagði
 og gekk hana alla inn.
 Dróttinn við satan sagði:
 "Sáðu ekki hann Job
 vinnumann minn.
 Hann líki el ekki í heimi;
 heilög orð mín svo geymi—
 og það verður nú svo
 að vera.

30. j - '31

L. Dæ.

Leifur gæmdu hann drótti.
 L. D.

Skrikla.

Gamall vers.

Genesís í fjórða finnst
 um fæðingmanna að skrifa;
 Kain fæddist
 Ewa gladdist,
 þáð má drothinn kafa.
 Hann mikit við hana agerist,
 hár með gjörla víða lét
 um ætt og upphæfð sína;
 annan tíma eg þess get,
 upphátt fóru á Rasavel
 og ljuggu þás í náðum; ^{II}

~~30.11. - 31.~~
~~E. Dav.~~

Þessi járd er gnyfja þetta vers,
 þau áttu matarinn, sem hann bar.
 Hana nú þá - hana nú þá.

30.11. - 31

E. Dav.
 eftir gömlu handriti. E. D.

Skrifla.

Fróðamáður var spurdur
frætta út Siglufirði. Dagði
hann margt og mikit. En í
sem forðum orðum var það þetta:
þat trilla menn grúsi á kajanum.
þat kakka menn og búa í
brökkunum.

þat dreppa menn í sig síldar-
mél, stúvíð í smelkeriunum.

þat kafa menn vélar ára með
flangur á endunum, forð-
um með kilum.

þat kafa menn mátt hlæfara,
dagklaupara, og forklaupara.

þat spírra menn þokendur
til frúkorla og mid dags, með
rdau þaa.

þat dreppa menn höfuðvatn
og haffmannsdrópa, abla s
vahr, Spánerþjell og spíra.

þat fara meginir i hróka
félög og gimbrafélög.

þat fljúgast menn á íslafstíkk
unum og jafna svo allir með
jentunum.

þat er sildast af og þaraka af
og alskonas af, nema næsta
af - jafnast það líka.

þat danna menn á flötning
unum og dotta svo íslaf
bólvorkunum - svoa líka
lílbreytingar.

þat stíma þeir á göðunum
langt íslaf þaf, og

þat sækva þeir íslafkunni
á þaf - á þaf.

30. - 1. - 31

G. D. a.

Skýfla.

72.

Maður er nefndur Magnús. Ekki
man og hvers son hann var, en
móðir hans hét Soffía. Fæddur
og uppalinn myndi hann í Mið-
hárum, sem var hjáleiga frá
þrúnd í Reyjafirði. Ódæll og hnekkj-
óttur þótti hann í uppvækstri,
en í heimskur. Líttuvarð bögladur
hann við að lífa til vissur, og
varð með aldrinum dævel hags-
ordur. Á uppvækstarárum
sínum görði hann bójavísur
um grundar fladdir og er ein
vísan þetta:

„Í hlóð hús um autnefúlum
akadur líra seldan léir,
heitir þón með hyggjafrón;
hann á Skjönu og margar líp.“
Úr Reyjafirðinum fór hann full-
ortinn og var víða. Síðast komst
hann íhi Þyna dal og þat mun
hann hafa dáið. Í grafskrift

sem Magnús gjörði eftir gjálfan
sig, og þetta upphafið:

„Mithúra = Mengi dó,
márgum, sem leiddur var.“

Var hann einn kallaður: Mithúra =
Mengi í Þórvaldnum átti hann
fremur leiddinlega að lífi og var
hafið horn í síðu hans af mörgum,
því að hann var bæði latur,
og fátækur, en þó hveftrinn.
Littsinn kom Magnús. utan frá
sjó, þat sem hann hafði verið
nið ráðra. Lát hann þessinn
löttra fót fyrir fót, því að þungt
var á, bæði Magnús sjálfur,
sem var fremur stór matur, og
þess utan þicki klyffjar. Þá
kvað Magnús:

„Léto um streydu gleðin þvot,
gremja bindur haliinn.“

Þó lög hrignela áfram mót
í leiddinla dalinn.

Þrepps nafn Skriðu þrepps

og ýmsum fleirum ráðandi m. þessum
 í Dölum var í nöfn við Magnús,
 og vilde flóma hann í bærnu, þótt
 ekki hótir þá. Á meðal þess
 ara manna, var Sára Arnljótur
 á Þegir, því að í afnæla þótt
 hann ekki ekki heima í Skriðu-
 þreppi - Þegir á og í Glæsibæjar
 þreppi - þá néði hann miklu
 í sknum sínum öllum - Þegir-
 ar, Þakka og Myrkur -

Éft sinn voru þeir birtir skaddir
 í birt kaup veislu saman:
 Sára Arnljótur og Mid tíra Magnús
 um nóttina, þegar menn tóku
 að gjörast glátir, létur Sára Arnljótur
 sér hljóð og segist ætla að segja
 mönnum dællilla sögu. Þá fella
 orð eitthvað á þessa leit, eto
 inni haldit var þetta: Linnu =
 sinni var stór fugl, svartur
 fugl og leitinnlegur. Hann kom
 úr egg inni í Eyjafirði og
 þegar hann þróaðist, þá flaug

trann og flaug. Hann flaug
viðá og var hverjum manni
hvém leður. Loks flaug hann
í Þrædal og þar setti
hann á. Allir skildu, að sögun
var heint að Magnúsi og það
fann og hann sjálfur. Metan á
sögunni stóð, sat Magnús glosk
andi. En þegar prestur hafði
lokist henni, stóð Magnús upp
og sagði til mik ebla að segja
þeim aðna sögu af öðrum
fugli: „Hann fæddist vestur á
landi, og þegar hann ákvað
þá flaug hann viðá; hann flaug
og flaug; og hann flaug til útlands
Og hann flaug og flaug; seinast
flaug hann yfir Reykjavík; og þegar
á hann var yfir miðjum lönnum
steyptist hann beint niður og
beint niður í örku þunnu.

Prestur fann hvert steyptinu var
stefnt, og átti staki meina við Magnús
í þess skifti.

28. 7. - '31
E. D. W.

Skritla.

„Fældurdu að rollan þín
 sé nú ekki einhverstaðar
 herna fyrir utan“ sagði
 þabbi minn við þleega Alex
 anderson, eitlsinn, og þelgi
 var þúðmáður á hófi.

„Það!“ sagði þelgi gremjus-
 lega; „þú sem og þúinn
 að sarganga öll holtin.“

lyður

Skřípka:

Maður hét Magnús og var Jóns son; átti hann heima kóngdóm og þing-
að. Móðurráða sáttin í kóngsdómi
þegar ég var að alast upp á Ráðhóli
og kofi, og eftir að ég var orðinn
fulltíða maður. Þá hann eftir það,
þá ég kom að herannum. Magnús
var kraftalega vakinn, andi
traustur að liðum. Fremur vel
greindur var hann. Maður
mikill og stórkraftlega þátta-
konur gáðar bætur. Félk
hann við nafnið af þvi og var
venjulega nefndur Þorunnar.
Slektur Magnús var Magnús
míð afbrigðum, en slá þá heldur
illa - eða sumum þátti þá. Tíðis
hann slá þá hafið að sláttum;
en honum beið allit af þvagræði.
Þvíndi hann þannig, að hann
hafði brúna í eggina, og kofi og
engun þá gjörast, nema hann.
Þá var síður að draga lífina á
hvarfirkei, og var Magnús vandur

þá því, að vel væri gjört, ljámu
þennur og nólauver. Magnús náði
horf fyrir bændur, tók upp mál
og fl. Sjómadur var hann góður
og náði til firkjar vor og haust
á Syðra = Þafla = lypri. Yfirleitt
þótti hann verkmaður góður og
þótti liðtökur í hviðetna.

Uegna sláttumanns hófaleika
sinna, sáttuast bændur eftir að fá
hann til slátta.

Þitt sinn, þá st. Jónas Gunnlaugsson
son - afi Davíðs skóla, þorvalds
sonar - bjó á Höðruvöllum, þá lét
hann Magnús til slátta sína viku
um sína sláttinn. Magnús var flú
til þess. Síðan fóru þeir að samja
um kaupféð og spurði Jónas
hvern Magnús vilði fá í kaup.
Þá segir Magnús: „Ríkisdal og
Þóði - Þá hálfa dal og bændur.“
Mun það sáttaklega hafa verið
eftir þessa albuð, sem Þacna =
Manga nafnið festir við hann.
Eftir var honum um þessa nafn =

festi gefit, en varð þó sjaldan
 reidur, þó hann heyrði, enla
 vat máðurinn gæfynslus mjög.
 Einusinni var Magnús við hof-
 ristuhjá föður mínum; drengur
 var hjá föður mínum, þegar þetta
 var, á að gríska á 10. ári. Magnús
 kom heim úr fluginu til þess,
 að eta miðlegis vert og voru
 skamkæðar baunir. Þegar
 Magnús á farinn að borða,
 kemur drengurinn til hans og
 segir: þykja þér góðar baunir,
 Baunamangi menn? — O —
 Sona, segir Magnús, og held á —
 fram að borða.

Einusinni var Magnús við
 hofristuhjá föður mínum
 á Reirhaná. Vat veður blítt
 og var Magnúsi föður máðurinn
 síður og ríður í Mýrar; var skamk
 heim að Hvarnumkoti, norða he
 við Reirhaná og þangað heim.

för Magnús að ~~h~~middegis
verði loknum. Þarðt fms.
legð á góma og þar á meðal
það hvað hann hefði fengið
til matar; þá sagði Magnús:
"Tvenns konar Snasandi,
brauðis eins og á jólunum, en
smíðis eins og á sumarmæl
unum".

Snasandi, var firkæti nafn
um eitt skeið í Mädsuvalla
sökn. Og hafði Magnús fengið
bæði blaunden og hvarðan firk.
Þrautis fandi honum nægilega,
en við bikið í klónara lagi.

Séa þóður el dó í Reykholti
var um eitt skeið þessur að
Mädsuvalla klaustri og lýð
þá um tímabil á þvæðar hól
Länge oftis það, að hann þekkti
veður að Reykholti, ekki þá
bæðis heima á þvæðar hól.
Magnús og þvæðinn þvæðinn

Þorsteinn var gráindur karl,
náfrænda Jónarar Hallgrímssonar
en fátækur. Dálitid fékkst
ham við bákband á netum.
Hóll sá at brónum dregur nafn
af at brattur að framan móti
Austri og suðri og vill brama
í þurkasumrum.

Einusinni eru þeir að spjalla
á man samlegilis mennirnir
um þessa þórt. Þeirir þá þor-
steinn: „Mörg hár sára þórðar
á höllinn heina á þræskar hól.“
Magnús var skjóttur til og and-
aði: „Það sár helsh á þonum
helvítinu því atna, sem
ávinlega at eins og svitinn
má lagandi jöfnu.“
Þorsteinn varð hvímsa við og
annaði ekki neinu. Og féll
halið niður við þetta.

I

3168.

3171.

Skríðla

Presturinn
og bóndinn

Linnusinni var prestur einn
 gláðlyndur og gaman samur.
 Bóndi einn var í sókninni
 og prestur henti oft gaman af
 og gjörði stundum smáar
 gamanbrællur; en aftur á móti
 hjósti hann bónda oft og var
 honum vel, ef hann þurfti
 að halda þessar sögur oru um þá.
 Linnusinni sagði hann bónda,
 að hann væri alveg hettur af
 þessu að með iðlendum hand-
 klæðum; sagðist hann vera
 farinn að nota íslenskt vaf-
 mál — það væri betri höllun
 og þægilegra. Þessi bóndi kom
 heim til sín, heintaði hann
 vafmáls handklæði af konu
 sinni; og það hjósti ekki, þá
 hún mældi í móinn; bóndi
 hósti ekki fyrr en hún snéi
 bálnir af nýju vafmáli nýtur,

í handklæði branda karli sínum.
2. Leinu sinni sem aftur gisti
bóndi hjá prestinum. Um
kvöldið sagði prestur honum,
þú sér hefti verið náð lagl, á
skola innan á sér muninn
á hverjum morgni, með
hreinu vatni; sagði hann
en þá hafa vatns flösku
standandi hjá nými sínu
yfir náttina, svo hann gæti
gripit henni á hverjum
morgni, um leið og hann
vaknar. Þá létu þeir svo
ekki meir um þetta; en um
kvöldið laumar prestur fullri
blekflösku á nými bónda.
Um morguninn vaknar bóndi
inn og sér flöskuna hjá
muninu, og lét hana á mun
sér og sagði þessu vonan sofa;
en þegar hann finnur þessu
skýrði hann því snarlega

II Presturinn og bóndinn.

úti úr sér aftur. Í þessu lífi
 kemur prestur inn til bóndans
 og fer í ásköpun að afsaka
 tveir óheppilega þetta hefti
 tekist til. Óskis blekflarkan
 hefti verit tekinn í mis gripum
 fyrir vatns glöskuna; þessu
 trúði bóndi og lagði enga
 þykku á prest fyrir þetta.

3. Línu sinni út bóndinn
 miðdegisvert hjá prest. Þegar
 skúlkinn var lífin að láta
 matinn á borðið, óklati hún
 að ganga þegjandi út. Þegar
 þá prestur, að hún egi að segja:
 „Gjörð þú svo vel.“ — „Já,
 gellur þá bóndi við, „þetta
 segi eg líka. Þegar eg kem heim
 nekur þóran mín í mig disk-
 inn og segir: kana; þá
 segi eg: „eg er enginn hani.“

4. Þetta bendi prestur bóndanum
 í latínu: „Flummana friskus
simpli fæk og brent“. Bóndi
 hét að þetta væri hneint mál og var
 á spar á að flýka því. L. Dav.

Skíttla.

Þorsteinn Samielsen á Skípta-
 þeni var fjóð hafa smíður, sing-
 og menn vika. Litth einn var
 hann á smíðu kirkjunnar frammi í
 Reykjavíki. Sveina hafði hann
 marga og þar á meðal einn, er
 Benjamin hét Pálsson. Það var
 mestli hnekkjalinnur og þótti
 mjög gott í staupinu, sing og
 fleinum í þá daga; en Þorsteinn
 var vinkabari. Það var síður
 þorsteins að fara heim til sín
 heim á Laugar dagskvöldum
 og koma aftur á Sunnudags-
 kvöldum. Þetta þótti smíðun-
 um slæmt, vegna þess, að þeir
 áttu þá óhægra með, að ná sér
 í vin. Linn Laugar dagsmorgun
 spurð Benjamin samverkamenn
 sína hvort þeir vili gefa sér til,
 að koma Karlinum heim líman-
 lega um daginn. Þeir segjast
 myndi gefa honum brennivín-
 þott, ef þetta hekkist. Nín líður
 fram um hádegis og selist Benja-
 minn til þess, að verða einn sam-
 an með Þorsteini. Loka hekkist

það. Fer þá Benjamín að aka
sér állum og gaispa og láta ál-
lum svefnlátum. Tekur þorsteinn
látar eftir þessu og spyr Benjamín
hvað að honum gangi. Já-
Benjamín segir, að það sé ekki
gott í efni, sig auðgi svo miklu
að hann geti ^{allur} ~~þess~~ ekki haldið
aer uppi - hann sé alveg að detta
út af. Þorsteinn segir að honum
sé best að fara inn í nið og
leggja sig fyrir stundarkorn.
Benjamín segir að þess þurfi
ekki - hann ætli að fleggjast
út af þarna í bréðspanina sem
enægguast. - Síðan leggst hann
fyrir og læst sofna; lætur hann
mjög illa í svefninum og
vaknar með andfellum eftir
dálitla stund. Þorsteinn spyr
hvað hann hafi dreymt. Benja-
mín vill ekki segja það, en
getur þess, að það hafi verið
tóm vitleysa. Þorsteinn
gengur því fjarðar á hann og

II Þorvald Danielsen.

segir Benjamin þá, að eig
trafi dreymt, að hann væri
heima staddur á Ísni. Þar
hefði amtmáðurinn á Fríð-
nikes gáfu verið kominn, og
hefði hann verið að fara í
trayju af þorshéini. Sagði
hann að sér hefði verið illa
við þetta og verið að reyna
að aftra því, og þá hefði hann
líklega látið svona illa í
svefninum, þegar hann var
að reyna að koma í veg fyrir
þetta. — Þegar Benjamin
var búinn að segja drauminn,
hugaði þorshéinn sig um
dálitla stund, létur síðan
setja hest sinn og ríður í
snatri heim á leið; áður en
hann fór sagði hann amtmá-
num, að þeir mætti kætla með
fyrna móði. Smíðarnir
kættu um mið degi, ríðu síðan

Atkenneyri og drukkun sig
fulla um kvöldið; og ekki
sviku þeir Benjamin um
lírenni vins þatlinn.

En þegar þorsteinn kom
heim að Skipalóni sá hann
hvar Amtmaður kom á bakki
ann vestan megin flöngar.

Sagt var að þorsteinn væri
á tímabíli knæddur um
komu sína fyrir Amtmann
enda ekki brútt um, að
því væri fleygt, að vingað
þefdi verið á milli þeirra
á einum tíma.

4. Dav.

Skráða.

af omulo

Stærftla.

þessi hlautið af ætt Spelman
eftir Mdm. Knúðsen, og var
í hlafðesi 1800-1870:

“Ennþá þóð káttinn augnan
míjólk,
okl' ánn verð ekki svaung;
hirdulaust og hér heimaþólk,
hungursneyðin og strauung;
botlana sökja liið ég hér
blesaður flýttu sig,
aldrei hann koma oklar sig
og þetta leiðist mig;
sjálfur verð ég að sökja hann
saddan og gressilegh
lakan á vinnu og veoni mann
valla hefur eg hekk.”

— “ —

Mdm. Knúðsen var systir
Þéurs amtmanns Flausheers.

H. Dav.

I.
Skritla. Stefán Djúpsæð.

Stefán hét maður - Arnason
 - og bjó á Djúpsæðlakka á
 þelamörk um 1860-80. Man
 eg vel eftir Stefáni þessum;
 þánn var fremur lágur maður
 en þéttuakerinn, með alskegg,
 dökk hærður og dökk skegg,
 á yngri árum en var þaríð
 að grána, þegar eg man eftir
 honum. Hann var hægletis
 maður mest, bjó í þá gamla
 máðun, hafði aldrei mikið
 um sig, en komst vel af og
 þakki áreiðanlegur með af-
 brigtum.kona hans hét Sig-
 nítur - á mig minnir og var
 skörungur mikill. Djúpsæð-
 lakki stendur fast austan við
 Höngá, og man eg eftir, að
 mér þakki þá kyndugt á esku-
 árum mínum, að hafa aðgyn-
 ar snánu upp að Moldhæggna.

hálsinum - uppi í brekkuna.
en annars eru hófaðyr vanar
að snúa undan brekkunni.
Stefán þótti ekki víkus má-
ur; en þó glappaðist oft
fyndni í hlis honum. - Því-
sinni d.d. kom hann til
Péturs Flavsteins Amtmanns
á Mädruvöllum þessum
hann eitthvað að tala við
Amtmann og var það þá inn
á Skrifstofuna. Þar voru
auka amtm. hjálfs, skrifar-
ar hans einir tvær. Stefán
gamli hafði verið við rún-
ing geldfjár áður en hann
fór heiman og kom í
rúningsfötunum. Þegar
Stefán er búinn að sitja
inni á skrifstofunni dálitla
stund, rekur einn skrifarinn
augun í forilið á Stefán þors

um og segir: „Nú það er þá
 forilið þarna á þér Stefán
 minn“ — og bentu honum um
 leið hvar hún var. Stefán var
 í ótta önn að kala við Amtm.
 en heyrði þá hvað skrifa-
 inn sagði. Ansadi hann
 skrifaranum engu, en tók
 forilið ína og fleygði
 henni í hryðu, sem hann
 á þar. Þömmur seinna
 segir annar skrifari:
 „þarna er þá á þér ömmur
 forilið Stefán minn“ —
 og bentu á hana. Stefán
 tók hana eins og skört
 vori og fleygði í hryðuna.
 Rétt á eftir segir Amtm.:
 „Og þarna er ein forilið
 á þér enn þá Stefán minn.“
 Þá segir Stefán: „Nú það
 er altæðinn, eins og ég sé

innanum sáudfé,“ — en
amtm. og skrifara rískrá
dátts.

Pabli sagði mér þessa sögu:
Linnu sinni var Pabli skaddur á
Skipalóni, sem oftar og sat inni
í Austurstaflu. Kom þá þangað
Stefán á Djúprás brakka og var
horum láð í inn. Fór Stefán
inn í svonefnt „Kameri“, við
hlidina á Austurstaflunni. Var
þorsh. Danielsen þar hjá Stefáni.
Vel heyrisk á milli herbergjanna
það, sem talat er. Ekkerk heyrir
Pabli til þorsteins, en Stefán
var að hanna sés yfir gíginn,
sagði að hún ætlaði sig lifandi
að drepa og gæti hann varla
þreyft sig fyrir henni. Sók hann
dolina ganga langa lengi,
þangað til þorsteinn bráðaði
alt í einu upp og sagði: — „Já
Karlinn minn!“ — Alt af svita
leysi!“ — „Já, það er nú líkark
til“, segir Stefán og var mjög

Skrifla II. Stef. D. úþárl.

angur var í ræddinni — „það
er nú líkast til; ég æm hefja lítið
kafsueithur í vefstálnum frá
morgni til kvælds, og það í
þessum steykjandi hita“ — þetta
var n. l. um vor. — En þessheimn
jás að því meir yfir karlinn,
sagði að svo na veri þeir
þessir karlar — þeir nentu ekki
að hreyfa sig heldur lœgi með
lelinni inni lieddunum og
svo æhludu þeir að drefast í
giglinni og svartagallu síki;
seinast sagði hann: „Á ég að segja
þér karlinn minn, hvernig ég
fór að því þegar ég lagðist í
„þeim rauða skefka“ herna um
árið; ég dreif mig á þókus og
fór að vinna; og ég hamadið
þangað til hves spjör haldi
við mig og svo þvo ég mér
uppið henni hlöng á efkin og

sidan hefir hvorki gíglin, né
"sá rauð skefki" heimsælt mig
þegar þorðheimur hafði rútt
þessu ír sér. Þórn fór hann
frá Stefáni og kom inn til
Halva og fór að segja honum
frá þessu. En Stefán sá skefki
með sárk enníð - huggunar
snaudur mjög.

þegar Stefáni var mikið miðni
þynir kom margt á afturföl
unum þjá honum. Þótti þá
oft gaman að heyra til karls.
Hann varð einna þynstur til
að sjá, þegar Máðruvallakirkja
brann og þegar hann var að
segja frá því lét hann vada á
síðum. Man eg ekki glægglega
hvernig honum fórust orð, en
hann klæddi sig og fór í fötin
og át og drakk og lofsaði; og
svo hélt hann út að Máðruvöllum.

5 Skýpla III. Stef. Djúpalv.

Þegar þangáð kom var alt í
ljörku bláa og lagandi eldinn,
öllu ogði saman öblunni,
málinu, líkinu, ~~matinu~~
farfanum og ljörinni.

Miklu var þessi þula lengri,
þótt eg eigi muni hana.

3 kníttla.

Einusinnni voru tveir merkis-
 laendur í Skagafingi og
 hétu A. og J. þeir voru sveit-
 ungar en andstæðir í flest-
 um sveitarmálum. A. átti
 stóran hund, og eftir fylgdi
 honum. Litth sinn voru
 þeir láðir á almennum
 fundi og urðu ekki sam-
 mla fremur venju. Stáð A.
 einusinnni upp og hélt langa
 tölu og snjalla og endaði
 hana með þessari setningu:
 „Þeir, sem eru á mínu máli
 á landi mínu“ J. sat
 morri þar sem hundurinn
 lá, og spyrnði svo óþyrmi-
 lega þéti í hann, á hann
 stöðk upp og fram á mitt

gálf. Cl. neiddist á kaf
lega, því að hundurinn
var sá eini sem lét skip
ast við neðuna og þá
naðrugur.

G. Dav.

Skritla.

þegar Sóna Páll Tómasson,
 er seinast var prestur á Knappa-
 stöðum, kom sem prestur
 til Gríms eyjar, var það
 síður Gríms eyjunga að snúa
 sér með líkristur & sinnum,
 fyrir Kirkjudyrum, áður
 en ~~það~~ ^{það} var láta síga
 niðuri gräfina; var þetta
 gjört til að villa um áttir
 fyrir þeim dauða, ef þeim
 skyldi detta í hug að ganga
 aftur. Þetta þótti Sóna Páli
 áþarfar síður, og einu sinni
 þegar Gríms eyjunga fara
 að ~~því~~ hring snúa með lík-
 ristuna segir Sóna Páll: „Og
 snúið þið og snúið þið þittar-
 aldrei er afmikið snúið.“
 Aftir þetta höfðu Gríms eyj-

ingas. li'k kishu anining
um.

ly Dav.

Skírkla.

Sigurdur hét maður einn,
 etthadur ís hlöng árdal; var
 hann nefndur Siggi Svaki.
 Hann var lakur til vinnu
 og flekklíkt víða.

Einu sinni kom hann á Ísa-
 fjörð og þóttist vera hákerla-
 formáður aðstæðan frá Lypjafindi.
 Trúðu menn þessu og fó-
 ru, að hann fékk lóði
 skip og menn. Var óaleitilega
 lekin íthönd og þar á meðal
 Brennivinskuarhl. Síðan
 halda þeir af stað kvöld sitt
 um háttaklúna. Þegar þeir eru
 komnir á þamk íthpynir Lypnina
 leggur Siggi skipinu. Þegar
 þeir eru lagðir segir Siggi:
 „Þú þit nú vel þilkar mínir;
 eg skal sjá ykkur þynir
 mal.“ Var nú lekið til makar =

ins allhnessi lega; síðan
er málkið inni var lokið,
segir Siggi öllum skipuerjum
að ganga til hvílu - hann
skuli vera á vardi.

Þegar allir voru safnatis,
tók Siggi skipslátið,
lét brennivins kvartilid
á hann, gekk sjálfur á
brátt og néði til lands; -
~~en~~ kom hann ekki fram,
fyr en ein hver staðar yfir
Snæfjallaströnd. En skip-
stjórn hafði hann ekki
á hendu nema á þetta einu
skifti.

G. Dav.

Skíttla.

Þegar Akureyrarkirkja
 var byggð seinast vildi
 danskiur kaupmáður sinn,
 er þá átti þar heima, hafa
 luennar dyr á henni; „ég
 get skú ekki gengið inn um
 þær dyr sem almúkjinn
 gengur inn um“, sagði hann.
 En þá svarati Daniel prófark-
 ur Halldórsson, prestur Akur-
 eyringa: „Ég hef aldrei heyrt,
 að fleiri dyr en einar væri
 á himna ríki, sem allir gengi
 inn um, ríkið jafnt sem
 þá hokir“.

Kaupmáðurinn varð í
 minni hluta og hafa aldrei
 verið nema einar dyr á
 þeirri kirkju.

Edv.

Skríðla.

Einu sinni kom Sölvi Helgason
 að Mæðruvöllum og gisti,
 um kvöldið voru skúlkur í
 eldhúsi. Sölvi tekur köttur
 var á heimilinu, nískir hann
 á kviðinn og fleygir honum
 lifandi inni eldhúsið til
 skúlkanna. Skúlkurinn
 varð illa við þetta, sem
 varð. Síðna um kvöldið
 sóku skúlkur Sölvu, bundu
 hann við hjörkjagga og
 hýddu hann nækilega.
 Enginn fékk til að leysa
 Sölvu og varð Amtmaður
 að gjöra það sjálfur.

G. Dav.

Skríðla.

84.

Heannes Órnason var kem-
ari í náttúrufreði við Reykja-
víkur skóla, árum saman.
Einn sinni var hann á útskíra
elli ljóðsins fyrir þilum.
Sagði hann að þessir nýjir
náttúrufreðingar héldu
því fram, að ljósið hefði
meðan hrata, als þess, es
menn þæktu í heiminum.
En eitth vori til, enn þá
fejðlara í ferðum, en það
veri auga mannsins; og
þetta sagði hann að þeir gömlu
hefði vitað. T. d. sagði hann,
að þegar maðurinn kemur
út undir berkt loft að vetrar-
kvöldi til og stjörnuverk
vori, þá sei hann stjörnu-
ar áðara, en hann kemur úr
dyrunum. Meðti af þessu

marka, hve augað vorifjöll
á leiðinni.

G. Dav.

Þ Kvitla.

Þinn sinni var þýðlumáður
 er lýð í Kauphúni. Konu
 átti hann dætur. Þinkuonju
 sinni kemur konan að máli
 við hunda sinn og segir, að
 það sé á við kunnalegt,
 að aldrei skuli vera messað
 á dönskku, sér þinnist það,
 að þar sem svo margir
 danskir menn sé í sákn =
 inni egi þeir heimtingu á
 því að þá stundum að heyrna
 messu á móður máli sínu.

„Og hvernig eru svo þessir
 dönsku menn?“ spyr Þýðlu-
 máður. Taldi þá konan
 upp sjálfa sig, tveir frúr
 áttar og einn leykki.

„Nú — það er þá söfnuður!“
 — sagði Þýðlumáðurinn.

Föll lalid niður við þetta.

en o pkerd vart af dōnster
messunum.

G. Dav.

Skrikla.

Einu sinni fór maðr yfir
 á, og var hann í veikni. Á
 hann ána og vörðaði allur.
 Þegar hann kom til næsta
 brejar var hann spurtur, því
 hann var allur vakur; en
 hann sagði: „Þegar ég kom
 að inni sat fugl á bak-
 cunum og kallaði til mín:
 „Vagðu, vagðu, vagðu“
 Þegar ég lagði í hönd ána, sagði
 fuglinn: „Vadd' yfir, vadd'
 yfir, vadd' yfir“. Þegar ég
 var kominn yfir ána, sagði
 fuglinn: „Varstu vakur,
 varstu vakur, varstu vakur.“
 Og þegar ég var að ganga
 frá ánni, sagði fuglinn: „Vilt'
 út þér, vill' út þér, vill' út þér.“

Endar.

Skíttla.

Séna Páll Tórnason er
 síðast var á Knappstæðum,
 var er sagt að hafi verið í
 ár í Þessaa skóla skóla, og
 mun miklu þafa um valdið
 að hann gat aldrei lært
 latínuna. Að hann slapp
 úr skólunum, varð með þeim
 atvikum er nú skal greina:
 þegar hann var að gjöra lat-
 neska skilinn, stóðu á
 bordinu fyrir framan hann
 þrjár lyktur, var leita í
 annari, en sandur í hinni.
 Nú voru allir línir að skila
 skilum sínum, nema Sr Páll.
 Var kennarinn sýnlaust að
 þakka á hann að flýta sér.
 Saksins er Páll líninn,
 gripur aðra lyktuna og
 hellir úr henni yfir skilinn,

og muddar svo handlegg-
um yfir allt saman; þá
lét hann fyrir því
- Éa þóttist lata - É hann
hafti helk bleki í stað sanda
eppir skilinn, og var ekki
heft É lea eitt einasta
orð. Þáll lét sem nér yf-
mjög mikið um þetta; en
kennurum, sem farir
var É leiðast, É hafa hann
í skólanum, sleptu honum.

Íðav.

Skríðla.

Linnusinnur var Magnús
 Sálacháski að segja frá
 farðæðum og óðrum sjúk-
 leikum, sem í þessum
 hefti dundum dagana
 og gjörðifast á þessa leið:
 „Ég er nú búinn að lifa af
 9 drepsóttir og 11 pestilentiur,
 fyrir utan hjarkasligun og
 refsamspilun og nú upphá
 nýtt barkabrotinn og vel-
 indisálitinn, og vindur
 kominn í kúruna og æ, æ.“

G. Dav.

Skapla

Vinusinni var bóndakona,
 sem Ólöf hét. Hún Þóki
 dóttur er giftisk prestki. Prestur
 þessi var sveitaprestur og
 hjó hui sínu, og var tengda-
 máttir hans hjá konum. Vinus-
 þakkið nefndi hana blátt áfram
 Ólöfu og datt ekki í hug að
 þetta myndi mótga gömlu-
 konuna; en henni fannst nú
 eitthvað annað. Vinusinni
 kom hún að máli við vinnu-
 konurnar og sagði við þær:
 "Hinslegt ganga þessi köll um
 baum - Ólöf! Ólöf! Munar
 ykkur nú mikið um að segja
 máttir maddömunna, sta-
 tengdamáttir prestsins?"

Linnusinni var bróndli og er
 ekki getið um nafn hans. Hann
 var lagvirkur á margt, jafnvel
 að spinna á snældu sem
 annað. Sem dæmi þess sagði
 hann ~~þetta sögu~~ þessa sögu:
 "Það var einu sinni hjá mér
 vinur kona, sem þátta spinnar
 aflbrigðavel á snældu. ~~Þá~~ En
 ég þátta líka geta spunnið
 dævel. Varð eitt sinn karfi
 úti þvi á milli vinnufélks-
 ins, hvort okkar gæti spunnið
 finna þráð. Og til að slíka þessi
 unni sökum við okkur líb
 og fórum að spinna. Þegar
 við ~~þá~~ vorum búin að spinna
 dálitla hönk var farið að ~~staka~~
 og danna; kom það þá ^{úr nafni} upp,
 að ~~þessi vinur~~ vinur kar-
 an hafði leygt lafann svo, að
 að eins voru tvö háir í þessi
 hemmar, en ekki nema hálf
annar hjá mér!"

Skúfla. : Skemadískegi

Áinu sinni spurði prestur þann
 ef Jón hét hveru mang af vör
 höfuð skefnumnar. „þó er
 nú fimm í flaga, og seks
més kuðgunni“ sagði Jón.

Línu sinni var prestur að spyrja
 börn á Kirkjugarði, og hlust-
 aði messufólki á spurningarnar,
 á meðal messufólkinu var
 þerling ein Oddný að nafni;
 þótti hún málu og framhleyppin.
 Spyr prestur mið barnið
 hverjar sé höfuð skepnunnar;
 og barnið getur ekki svarað.
 Heltur þá í Oddnýju: "Ég vildi
 að ég mætti svara fyrir barnið."
 "Jaja Oddný mín" segir prestur,
 "máské þú vilir þá segja
 mér það." "Segðu ormarnir!
segðu ormannir!" svaraði
 Oddný.

Skíðla.

93.

Línusinni var karl einn í
flöng árdal, er D. hét; sagð var
D. hann stigi ekki í vitið og
illhyrtur var hann með aflríg-
um, þegar því var að skíða.

1. Línusinni sagði hann, að
þegar krakkarinnir sínir
veru á þekkir, þá hyrti hann
þá með þræss hendur að bláði
háðungarinnar og flörsþada
hlöðunarinnar.

2. Línusinni tók að hann
sér, að hann ætti eins stóra
þakkröku, eins og rósablaug-
urinn væri í kringum
lunglið og mákulegt við af
sínu smjöri.

3. Línusinni datt hann
nítur af hefillekka, er stáð
í hejar dýrum og lentí í
þorableytu í dýrunum; þá
sagði D. „þar steig eg nítur

híð hefur þetta.
4. Þinnu sinni var D. að fylgjast
skilku; þas hann fyrir
hann. Helg. fullan af mjólk.
fram þessu ofan hál að fara,
en hálta var mikil og datt
skilkan oft. þá sagði D.
"Og ofinlega eru kynnur
máttar á klaufrum" - og
sagði að skenta skilkan
máttar. Þu séth um leið
og hann stófti orðinu,
datt hann sjálfur og sprengdi
helginn undir sér.

G. D. av.

Skíttla.

Einu sinni var S. S. Sigmundur
 á Austkúlu spurður hvernig
 prestskapurinn gengi og
 hvort hann hefði mikið að
 gjöra.

Séa Sigmundur svaraði í
 „O — þeir barna og barna,
 allt vitlaust, fram um allan
 Svínadal, uppum öll Fell
 og útum alla Áða, og
 ætla hreint að drepa mig.“

G. Dav.

5 Kríkla.

Einu sinni kom maður um
 kvöld á laðabafuglugga í
 uppi-lei; hjá Arnóri Sýslumanni
 og gíðaði eins og venja er til: „Hér
 er gíð!“ — en enginn geðandi.
 Kekk svo fyrirvar, þá fjórur
 sennum. Þá keiðdið maðurinn
 yfir heyrnarleysi fólks-
 ins og hófati á glugganum.
 „Hér er þá andskatinn?“
 Þá var stráð gegnt innifyrir:
 „Gíð blási þig!“ Það heitir
 maðurinn?“

l Dav.

Skrikla.

Qinnu sinni voru tveir karlar
 á Súdurlandi að halda kú;
 en þegar þeir eru að því í
 beita máti, fréttu þeir lát komu
 einnar þar í austinni.

Þá segir annar karlinn:

„Fristur æ með henni dæm-
 ingj anum.“

„Gjarna fékk hún“, segir
 þá hinn karlinn.

Þá segir fyrri karlinn:

„Hein gaf mörgum svöngum
 að eta og þyrskum að drekka.“

„Það þori best, hún heldi
 nú“, sagði þá hinn karlinn.

G. Dav.

3 kníbla.

Támas er maður nefndur
og átti heima ^{á Þárum} í Trímsey;
þótti hann yfirkinn með afbrigð-
um.

Ein saga eftir þorum er þetta:

Einusinni kom svo stórt
skip að Trímsey, að lóð-
stakkurinn tók jafnbátt
Trímseyjarljangi. Uppi í
reiðanum voru heil hénæð
og kirkjusæknir; faar var
graslendi og lífjénadur: nauk
og kýr, hestar og sandir, hundar
og ketkir. — Einusinni
var verið að sjáða launir
á þylfaninu í fremur stórum
þakki; en á meðan á því stóð
komu lóð ofanir reiðanum
um það, hvorki þar hefði
hvergi verið vork ríka.

naðkurs, ei hefnast hafi
þá um daginn á efrileyp-
inni. Enginn hafi séð ~~hvað~~
~~hvað~~ upprann. Var hans leið
alsháttur, en það kom fyrir
ekki. En þegar faridur
að skapa launaþóttum
kom upprinn í heilu líki
úr sköfunum.

l. Dav.

Skífla.

Tómas frá Þáðum í Grímsey
sagði svo frá.

„Linn sinni fór eg í land.
Þegar eg var kominn á flak,
byrjaði eg að lesa fátir vorid“
mitt. En um tíð og eg byrjaði
aði rann í bláaandi byr,
og það stóðst á endum, að
þegar lákurinn náðast í
Möllers brugggjuna var eg
með reinsustu orðin í fátir-
voninu“ og kastaði eg það
þá svo fljótt, sem eg gat.

H. Dav.

Skíðla.

G. Skóthulækur segir frá:
 „Einn sinni bjó eg í Seyningi
 í Kyjafirði. Langt suður og
 upp í fjalli var svo stór
 hella, að 10 menn gátu ekki
 látið renna vatn undir
 hana. Einn sinni tók eg mig
 til og fór að flytja helluna heim;
 oðlati eg mér að hafa hana fyrir
 laka hellu á höðukeys kallinn
 minn. Þegar eg var búinn að
 reisa helluna á rás og kom eg
 þinni hæglega uppá bakid á mér.
 En þá kom hvírfillur og tók
 mig með helluna á bakinu, í
 hönd loft og vissi eg ekki af mér
 fyrir en eg ~~þ~~ var kominn í hálk
 sunnan við húnid. Þar hálki
 hylurinn af mér hverja spjör
 nema hífuna, og hlaut eg að
 ganga strípaður heim; en
 helluna sáði eg ^{afður} þeim kvöldid
 auturi hálid.“

Edav.

Skíttla.

G. hömáopakki segir svo frá:
 "Linnusinni kom eg að Skjól-
 dals á í kújaferð; ís alæg voru
 mikil en áll var eftir ánni
 endilangri alla leið niðuri
 kújaferðar á; gat hesturinn
 hvergi stakkið yfir álinn.
 Þá þótt í ánni mældi eg og
 var það svo mikil, að myndi
 hafa tekið mér í atak líf í
 hestliaki. Gjörði eg mér þá
 hægt um hönd, láta hestinn
 í þang mér, hljóp til og
 stakkið yfir álinn."

G. Dav.

Skritla.

4. Skattulæknir ægis svo for-
 kinn sinni ljá eg á Mátuvöll-
 um í Luggafirði; eitt var var
 Luggafjara á i svo mikilli
 forathu að enginn freystisk
 yfir hana að fara. Þá komu
 til mín menn langt neðan
 úr firði; voru þeir með kindur
 og þurftu að koma þeim
 vestur yfir ána; höfðu þeir
 við a neyrt fyrir sér, ~~sóð~~
 að fá fylgd, en hvergi fengis.
 Þeirddu þeir mig á sjáar og
 þakki mér illt að geta ekki
 hjálpað uppá það. Tótu eg þá
 Bleikálu mína, knýtti uppi
 hana snari spatta og hlekk til
 árinna. Þegar þangað kom,
 létu þeir fyrst einn gömling
 fyrir framan mig; en eg sagði

þeim, að meina myndi Þeik-
ála líona. Þóttu þeir það við
gæmlingum, þangað til þomm-
is voru ellefu. Þá lagði eg
úti ána og komast yfir heilu
og haldnu; en svo var hún
djúp, að hún var í hagleiðum
hvarf á Þeikálu að aftan,
en á framan stóð ekki upp-
ur nema blárafan á þeim
gæmsanum, sem efstur var.

Liðav.

Skíttla.

9. Skattulatanir segir frá:

„Linn sinni kom eg auðan
af landi á skíðum. Þegar eg
kom á neðurbúðina á Valla-
heidi varð mér mál að leyfa
búskunnar; en til þess að
hefja mig sem allra minnst
fór eg ekki af skíðum.
En svo var eg leift á búðin-
inni, að þegar eg stóð upp
og fór að gíða upp um mig,
runnu skíðin af stöð eig-
það stöð heima, að þegar
eg var að hneppa seinasta
hnappinum, náðust skíða-
kornar í „plankverkis“ hjá
konum Jóhanni Hauðlen-
skíðin höfðu þá runnið með
mig yfir þversan Akureyrar-
köll, með þessari flugaför; en
mér fannst mjög þægileg ferð á mér.“

ls Dav.

Skíttla.

linusinni var lítt æmatur
 í Flóðsávi er Schaldemose
 hét; kölluðu sumir hann
 "Skjaldarmás", sumir: Skjald-
armús, sumir: Skjaldar-
mósa o.s.frv. Hann var
 danskur að ættinni og gat
 þá hvorki talað dönsku né
 íslensku svo í lagi voru.

Lítt sinn var hann á upplæti
 á Bændalævi. Þegar hann kom
 heim aftur, var hann spurð-
 ur frétta af upplætinu.

Sagði þá Schaldemose:
 "Vores Her. Sjæleplages Kólde
 Hótek". En hann ætlaði að
 segja: "Sálusongarinn okkar
 heyrði naukt".

G. Dav.

Skríðla.

límsinni sem afkar áttu
þeir hal saman, Ólafur
Þriem á mundi og Sr Jón
á Mätrufelli, og sagði þá Ólaf-
ur með al annars, að nú væri
svo langt komið, að orðid
væri mál og illindi úti
þöndarbenum. „þáð ystur
erki verið“, sagði prestur;
„þórtar benir, sem eru þor
blessuðustu benir, sem til
eru.“

„þöndarbenir eru þor
blessuðustu benir“, sagði
þá Ólafur. Sr Jóni þétti
þetta ganga gúlasti nosh;
en þá kom upp áskafinn, að
Ólafur hafði átt við þönd
nokkurn flóking, sem þá
nýlega hafði verið hýddur
fyrir leikl.

4 Dav.

Skríðla.

linusinni var þerling ein undir
föpli, á kala um, hve öllu
veri þaríð aftur, frá því að
hinn var ung.

„þá slóu þeir með eykarljá-
um“, sagði þerling, „og brýndu
með sandarleggjum; og þá
sagði í hverju gáfarí: hurr-ðum,
skurr-ðum; nú slá þeir með
járnljám og brýna með
brýnum ís öðrum heimi og
nú segir í hverju gáfarí:
rítt-jum, krítt-jum.

Þá réru menn á sjóðinn
og sagði við hverk ára hagi:
hlunkum, dunkum; og
þegar þeir komu í land, þá
sagðu þeir: íðum, geðum.

Nú komast þeir rétt í þyrir
landsheinana og segir í hverju
ára hagi: sútl-lum, gútl-lum;
og þegar þeir komu í land
geta þeir ekkert sagt nema:

étinn, lekin, sofa í kofa.
Og svona er allur mann-
skapurinn farinn. Já því
líkt! "

G. Dav.

7167 / 3 Krítla.

Linnasinni var bændi þí
 bo; náðskonu hafði hann,
 sem Rása hét. — Líf sáinn
 átti hann marga flekki á
 lúnum; það var komið
 kvæli og var bændinn í
 vafa um, hvað hann ætti
 að gjöra: láta flekkina
 liggja, eða vakka við að taka
 þá saman. Fór hann þá til
 Rósu og leikadínada hjá
 henni. En Rása sagði: „Þú
 er gífur til gáts.“ — Bændinn
 fór að ~~ráðgjafa~~ kenningu
 þessari og lét hana liggja.
 Næsta morgun fór bændinn
 fyrir á fótur og fór að gá
 til vetturs; var þá komin
 hellirígning. Þá varð hann
 alveg hamslaus, ræuk inn
 til náðskonunnar og sagði:

„O, più bell'è Rosa, a
reggia, a' qu' se v'è kil
gàt'.".

W. Dav.

Skíðla.

Leinn sinni veðjotu þeir
 Jón Sigurðsson Dalarygla-
 mætur og danskur kaupmæ-
 tur um það, hvar þeirra gæti
 óskað sér vitlausari óskar.
 Kaupmætur óskaði sér, að hann
 ekti stórk hafsþip, hláð í ein-
 tónum nálm, og svo mikið
 af þoka dük, að þegar væri
 búið að sauma þoka ís
 öllum düknum, væri slit-
 íð fram ís auga hvarra nála.
 En Jón óskaði sér, að hann
 ekti svo stóra brennivins-
 tunnu, að himinn og jörð
 væri mákulegt í sporgatíð.
 Kaupmætur rak upp stór augu
 og sagði: „Hvor skulde den
 helvedes Tønde staa?“

„Á fjórðum fátum fátísk-
unnar“, svarati síslu máður.
Kaupmáður jákati sig rígr-
adan og gælti við ~~máli~~ þess.

L. Dav.

Skríkkla.

þessa vísu gjörði Sölvur
Helgason um sjálfan sig:

"Ég er gull og gersenni
og gimaleinn elskuríkur;
ég er djálan og djúrmachi
og drótni sjálfum líkum."

— L. Dav.

Skíðla.

~~U~~ dag lík þónda eins:

^{23.}
~~14~~ " þótt veður, braunir gefnar,
svarða þessa leiddi, þá
lá vel á mér."

G. Dav.

Skíthla.

litth sinn mættuð þeir á
 þörmum vegi Lárus þrúclíkani
 og Skíli frá Sigurðarskötum.

"Trúir þú á Jesum Krist bróður?
 - spyr Lárus.

"Og ég held það, og nú =
 lega það", sagði Skíli-og
 skyldu þeir að því.

G. Dav.

Skíðla.

Finna sinni kom gestur að
 Laugalandi á þælamörk;
 þurfti hann vestur yfir
 Flöng á þag en hafði heyrt, að
 vaf væri á ánni undan
 Laugalandi. Finnur hann
 liónda að máli og spurði hvern
 vaf sinn. Bóndi bentíkon-
 um yfir á brakkann og
 sagði: þú átt að stefna þarna,
 þar sem láurnar sátu í
 morgun. Með þessari leið-
 sögn hélt gesturinn afskið,
 en ekki reis hann yfir á
 Flöng á á Laugalandsvaf.

þann daginn.

lyðav.

Skríðla.

Skíldu ein skrifadi manni
avola'handi bréf:

"Sæll verdu mi frændi minn
fátt er mi í fréttum að segja
nema ég ætla að lifja þeir
að senda mér annan & afilum
af öðrum saknum og verdu
mi sæll."

E. Dav.

3 Kvitla.

„Falleg vorindu núna
 elskan mín, ef ekki vori
 á þess háfuðis“ — sagði
 brúðgumi við brúði sína
 giftingar daginn þeirra. —
 Brúðurin var í skaut hún =
 ingi og var þegundarsmekkus
 hans á þenna veginn
^{þýna}
 Kyndugur.

G Dav.

Skríttla.

„Mikið gekk á, þegar eg
 gifti mig; sagði maðurinn;
 „þá vonu gefnar lommur og
 slommur, glugga braut
 og glennur og eitt hverk
 annað braut, sem eg ekki
 þekki, það var knappur
 undir og knappur ofaná
 og það var kúlan komin á;
 oi, því lok ég svo, það
 var vafl og vafl.“

G. Dav.

Skribla

„Komdu nú sœll og sœll
 verku og gúð blessi þig og
 mitt andskaki hefir þu
 verið fljótur“ — sagði Árni
 heitininn frá Hamri við vinnu-
 mann sinn. Hann hafði
 sent hann eftir með állum
~~þingum hans~~ til Akureyrar
 og þótti hann vera fljótur
 með afbrigðum.

G. Dav.

S. Krilla.

Reinsinni spundi prestur
barn, hvar það vissi
hvað væri í hvers sinni
fyrir helvíði.

"Það eru hömir eyrna =
snoplar af líkðienu prest =
um", svaradi barnið.

Í Dav.

Skrikla.

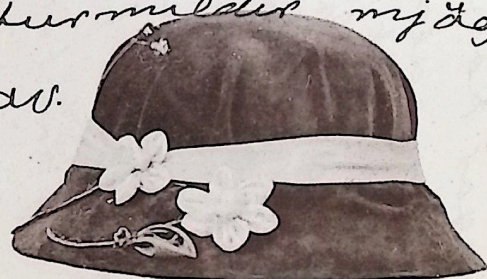
Linnu sinni þegar kona mín
 var um þemningar alder
 var hún að hefja skák við
 föður sinn Linnar B. Lúdmann
 mundson Blóm. frá Þeravunum.
 Veitti Linnari leður, sem von
 var. Vinnumatur sinn stóð
 hjá þeim og hafði á hafflið;
 gaf hann orð og orð framí
 og líkadi konu minni það
 midur. Linnu sinni sagði hann
 eitthvað, sem henni fannst
 vera þalbla sínum til hags
 en aðalfrí henni til óhags.
 Gramdialt henni það og segir
 að hann egi ekkert að vera
 að líðna fram í þetta, konum
 þótti það ekkert við; og hann
 muni neka sig á það einhverntíma
 sína seinni, að það þótti sér
 ekkert að vera að alétta sér
 framí málfrí, sem konum

sé ávít komandi. Vinnumatuninn
 þagti um skund, en segir svo: „Eg þessa
 mig nú hefur, þegar ég er með mönnum.“
 Vard klátur mikill af, því að láttir kafl-
 mennirnir voru klaturmildir mjög.

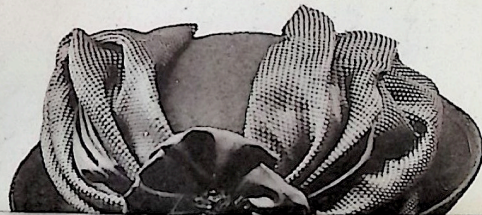
L. Dav.

2800
 M. 1,80

2807
 M. 3,65

Skíðla.

Einu sinni var kona á lesa
 húðlestur. Þar á heimilinu
 voru krakkar — á áðru lífi
 samt — og sá konan í handan
 sér, að þeir voru að spila á
 spil; sátu þeir norri henni.
~~Þeir~~ Í lestrinum ^{vill} kemur aftur
~~þeir~~ að við að er til þess, sem
 þaklunnir hafa seigt og svo
 var í þetta skíði. Ser nú þeir.
 Postulinn Páll segir í bréfinu
 til Rómverja — í því verður
 henni líkt hornauga til barn-
 anna og hefir við — „Sláðu
 íð laupa á snum ~~Dísa~~ ^{Þú}“.

GDav.

Skritla.

Línusinni var lífræð =
 ingur að halda tölu fyrir
 fjölmenni, og sagði meðal
 annars: „það er með brassa-
þynbrætur eins og áðræð
stefnuþegundir, að þær
 eru bestar innlífræðis,
 en síður ík á við.“

G. Dav.

Stækla.

Linnu sinni var frestur að mæla.
 Í nóðunni mintist hann á
 Jónas & þámann; og ætlaði hann
 að gjöra þáttis söfnunum
 & kiljan legl að Jafve heftig
 nekad hann af áhæ með hærri
 hendi & egir frestur. Jónas
 fardu! Fardu Jónas! Eg skipa
 þér að fara Jónas! þá gellur
 við meðhjálparinn, sem heit
 Jónas: Eg fer ekki þér; hún
 Vigdís getur farið. En
 Vigdís var kona Jónasar.
 Vand mángum kinkjugelkunum
 & hrasa við þessa alkuga-
 send meðhjálparans. En
 Vigdís stóð upp ís & skisinu
 og lablaði ík, og kom ekki
 frammar í meztuna í þat sinn.
 Eldar.

Skríðla.

Linnainni voru þeir á ferð
 saman ^{sumtíð} Eggert Þorinn Sýslu-
 maður Skagfirðinga og Dr. Jón
 Sveinsson frá Hólfelli, á
 samk. fleiri mönnum. Voru
 þeir sýslumaður og klerkur
 ládir við atvöl; voru þeir
 á skella um eitthvað og vildi
 hvorugur láta sinn hlut. Fór
 svo á endanum að þykna lák
 í láðum. Lokinn sagði Þorinn
 við Dr. Jón: „þorir þú að segja
 þetta við sýslumanninn ~~þinn~~
 þar Sóna Jón?“ og ætli á eig
 svip mínum. „þú skilur
 ekki orð mín rétt gærmer
 minn!“ — segir þá Sóna Jón.
 Þá fóru allir að hlægja, og Þorinn
 mestr, og var þá þykkið
 lakid á láða lága
 llað.

Skrikla.

Linusinni var prestur, sem þótti
 heldur mis hendið mætur, &
 yfirheyra börn til þermingar.
 Á meðal annars spurði hann
 börnin: „Hver haldið það að
 sé nú bestur mæturinn hérna
 inni?“ Þönnunum varð svars
 vant. Saks segir eitthl. barnið:
 „Óhli það sé ekki presturinn?“
 „Þú segir eitthl. barnið miðh!“
 sagði prestur og brakti út að
 lásum eyrum.

G. D. a.

Skíthla.

Jón Dagason bjó lengi í kútt =
 húsum; en kútt húsið er hjó
 leiga frá lraunum og liggja
 þeir saman. Þegar eg kom
 að lraunum var Jón Dagason
 þekktur að líta; en sjómatur
 var hann með aflbrigðum þó
 gamlatúsi væri - kominn þá
 um sjöluhk. Oft var hann á
 fyrirdrætti með stakur lrauna-
 mönnum. Það drögð var fyrir
 með flatdalli og þátti Jóni
 hann lekur. Línusinni sagði
 Jón við þessa mína við fyrir-
 drætti: „það er eg viss um, að
 andskotinn á ekki letra
 gráðasígti til í seigi sinni
 en lrauna dallurinn er.“

G. Dav.

Skíðla.

„Zlín deyr, þinn deyr;
 en eg má ekki bleyta mig,
 sagði Karlinn; hann var
 að fylgja skíðku yfir á
 og ~~da~~ ^{þinn} skíðka af braki
 í dæla. Skíðkaunni skolaði
 á land og Karlinn komst
 þar yfir.

Þröttla.

Máður bjó eitt sinn
 á hlönnum ofan við
 Akureyri s. þ. hól.
 Hann var ekki alveg
 þröttla.

Einu sinni sagði hann
 hafa róið fram á Pallinn
 og haldið á hlutnum
 sínum heim og var
 hann smjörvegin
 18 lýsiþund, þegar
 heim kom.

G. Dav.

Skrippla.

"Hefir þú skalið lýsu
~~þetta~~ ?" - sagði S. sýslumaður
 við mann, sem kortur
 var fyrir, að hafa hnúplad
 lýsu.

"Húð minn gátur! Hver
 segir þetta?" ^{þjáfurinn} ~~segir~~ ~~þetta~~

"Ná, þú ert í andskotunum
 eru þeir þá að segja þetta?"
 segir sýslumaður. - Og
 svo var þeirri rannsókn
 lokið.

G. Dav.

Skrikla.

"Leifir þú ert
brók?" sagði S. Sýslu-
matur við mann, sem
kordur var fyrir brókar-
skuld.

"Nei - það veik gúf
mín gátur og sell!
svaraði þjáfurinn.

"Nei - það ert þú gátur!"
sagði Sýslumatur og
lauk þannig þeirri
ræðu.

GG av.

Skrúlla.

Einu sinni var skúlker
kort fyrir S. Sýslumanni,
fyrir það, að hún hefti
skolið þísi. „Hefir þú
skolið þísi Þjórg?“ spur
Sýslumaður.

„Ja, drottinn minn!
ég á skola þísi, sem
stærk þísið á“ – segir
Þjórg.

„Það máttu fara!“

– segir Sýslumaður.

Og það með var rannsókn-
inni lokið.

L. S. Dav.

Skílla.

Máttu þú sá skilku
 á þenna veg:
 „Gefurdu ekki
 inn þu dís þæg! því
 inn sísti á inn =
 þóta með mér
 heilagan ekhastrop?“
 - Skilkan tók honum;
 hún var þess dættis

~~G. Dav.~~
^{líklega}
 og hefur fundið bönandi
 svo háfleyg, að ekki
 dyggti á neita.

G. Dav.

Skritla:

130.

Einu sinni kom maður
til Júlíusar Flakkeens
þorr. Amtm., þegar
hann var á Akureyri.
Tók hann ofan, kneygti
sig innviðu lega og
segir: „Sæli veri þér
herra minn - ég
þekki hann þabla
þinn.“

G. Dav.

Spættla.

Linnu sinni var 80 Jón
 Austri amn á hús-
 vitjunarferð og kom
 á heil einum eins
 og lög gjöra náð fyrir.
 Kall var iði. þegar
 aðrdeli kom til dyra
 sagði hann: "langit
 þú inn 80 Jón -
 skattu ekki iði í
 andskotans kulblanu."

Edav.

Skríttla.

132.

Linusinni sigldi skúdent
frá latínaskólanum, til
Hafnar háskóla. Þegar
þu engad kom, þáttið
hann fór í flestan afd
og þá staki eist dönskummi.
Litt ainn kom hann inn á
"Knapu" ásamt fleirum og
var eitthvát þeypt. Þegar
skúdentinn aflaði að fara
á borga, þátti skúilaveini
hann vera lengi að ná í
aurana og nák mjög &
eftir honum. Skúdentinn
var sá allra rólegastki og
sagði - til að skilla hinn.

friday: "Inket ligger
paa; inket ligger paa."

Ly Dav.

Skrikla.

133

1. "Det Gründanners tag"
(Skir dagur)
útlagði skolasveinn
eithinn við próf, með
"hinn græni þrumudagur."
2. "Track Jalauðerne for
Vindurk", þýddi annar
með: "drag af brýðis semina
þynir gluggann."
3. "Hann kærðede síð þelik
til Jorden og sukðede" +
með: "Hann kærðati augum
sinum til jans og -sökk."
4. "Kuennmanns nafnið
Flasende Nighthall"
+ þýddi sá þýðji með:

þýddi sá fjórði með:

„Nætur galinn frá Florence

G. Dav.

Skíðla.

„Jesús guds sonur
 flýttu þér nið“
 sagði ^{línd.} ~~Konunginn~~
 við vinnumann
 sinn — hann var
 að senda hann
 eftir lúpsu til
 seladráps.

Skrikla.

Einu sinni var natur
 að dala um Mæles og
 sagði með al. annar, og
 þegar hann hefði farið
 afan fjallis með rétt mál-
 höflunnar, hefði hann bráð
 átta og þá hefði sjötta
 liðinn í öðru íslensku;
 „en til allrar ólukku fór
 hann upp aftur og fékk
 það skrifað á nippi; batti
 hann við.

G. Dav.

Skritla.

G. Skattulækur segir frá:
 „Linnurinn var á ferð
 á Lújjafjandaráslökk-
 um í svo mikilli lagn-
 drifuförnn, að eg gat
 ekki nekið svifuskaft-
 is uppúr henni og sat
 eg þá á hestliaki; en Þelík-
 ála min vann í gegnum
 þetta aldraman eins
 og elkerk vori.“

G. Dav.

Skíðla.

137.

Þjórn Snorrason
fleckingur sagði svo frá:
„Hinn sinni kom eg summan
úr Reykjavík, sjálltís á
skíðum. Líbjar skatta
fylgdi mér alla leið og dag-
adist í sífellu á þessu:
„Frenolegerium“. Þetta
fýðir: vertu þú gáður
mí mig. Og þetta er sá
skembita sá draugur,
sem mér hefir fylgt.“

4. Dav.

Skíðla.

Gunnar kemur að Hafi, hittir
 Stebbu vinnu komu og spur:
 „Er þú á leir?“

Stebba: „Það þú ert eg; það er=
 að mi staki að ganga vel,
 samk; lakeins mátti
 hvið mundur ~~er~~ skona
 gah á kviðinn á henni, til
 að ná kálfinum.“

Gunnar: „Er það náttúrulegt
 lag á kyrrheyrinu“

Stebba: „Já, eftir öllum
 vonum; hún er í 18 og 20
 merkum.“

G. Dav.

Skíttla.

Línusinni kom Arnór frá
 Norðastöðum að Vindiváll=
 um, heldur en Miklaski
 í Tálöndu hlíð. Voru þar
 þynir einhverir gestir, og
 kaldir voru í heldri mætti
 náð. Sátu þeir í stofu og
 drukkðu kaffi. Arnór
 var það til að stofu.
 Hann þakki skömmu til
 þess; vildi hann láta ljáða
 sér í stofu til hinna gesta
 uppi kaffi, því að kaffi þakki
 honum drukkja best; en þá
 var kaffi ekki eins algengt
 og nú. Síður nú Arnór í það
 stofunni um stund og í
 allur í skinninu af á nægju.
 með þessi mis skilfu þjör mætti
 anna. Þá er komið með mal
 handa honum og honum það
 í gjöra svo vel og hórða. Þá

skendur Arnór uppgæfir;
"Nei, eg vil ekki mah; eg benda
ekki mah"; og í sama líli
þrífur hann hafi sinn, snar-
ast út úr bátstafnum sí-
reidast, út á hlað og af stað.

G. Dav.

Ólafur

Ólafur
Ólafur
Ólafur

Skíðla.

Arnór á Narfa skáttum var
 nafn kendur í Staaga fjandar-
 síðu sinni hluta 14. aldar.
 þótti hann fremur fátæm en
 montinn í skófi; var hann
 sérstaklega montinn af öð-
 sinni, því að hann var prests
 sonur. Línu sinni var hann
 skaddur í Áni hjá Ólafi sál-
 drom. þá og óhláði austurvísir
 Völn; knapi var á Völnunum
 og veignaði Arnór sál við að
 leggja á þau. Vappaði hann
 ymist ík eta inn umdag-
 inn og var sem á nálu, þá
 en hann sál ekki fyrir með
 að hlíta að lofa sál að vera.
 þegar komið er undir rættur
 segir Sigurður kona Ólafs

við hann: „Viltu nú ekki
gjöra svo vel og vera í
mótt, þynna auðna eandid
framtíðid?“

„Þakka þér fyrir; ég held
ég megi þyggja það; það
er lakur skúli, sem ekki
er betri en sá.“

En á því var sitt hvers
mesta myndar heimili. í
allri Skagafjörðarbyggð.

G. Dav.

SKRIFLA
 Uthenskrift á bréf
 eith ~~hvað~~ ~~hvað~~ varðannig:

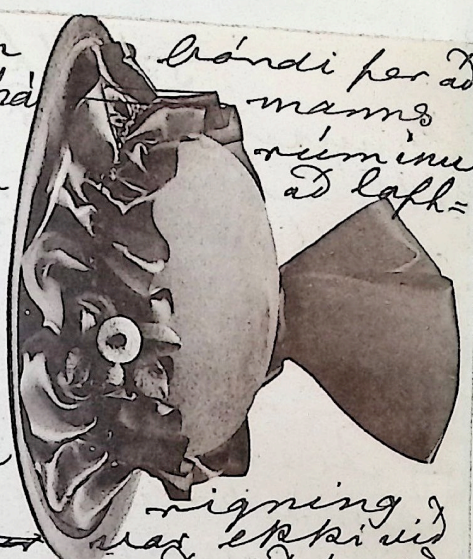
„Til hjónanna á ~~hvað~~ ~~hvað~~ H.
 Nág H. frá N á P., með bestu
 kveðju um góðavistkyrning
 — innihaldandi mynd.“

L. Dav. —

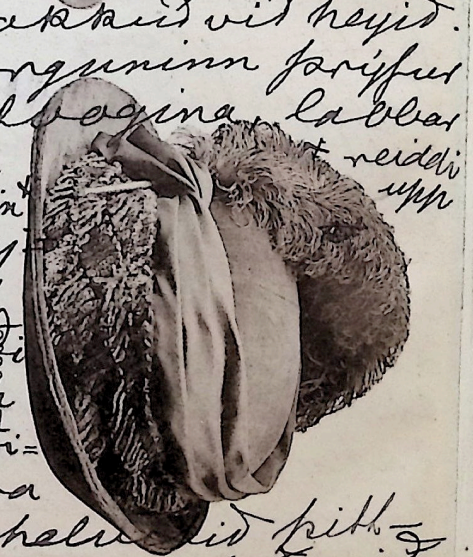
Skíðla.

Línusinni var lóndi einn
 í þeirra vatnsaýslu og hafði
 heyrð getið um (Barometer)^u
 loftvöggi; hafði hann meðal
 annars heyrð að loftvögin
 væri mesta lífmanns þing,
 og sérstaklega væri þægilegt
 að mörka verur eftir þessu
 við heypark á sumrin. Þónæla
 þótti lífsinginn fýsileg og reið
 á kaupskadinn og keypti sér
 loftvog. Þengdi hann nú upp
 yfir rúmi sínu og stóð ein-
 ath á gripinn. Þekktu nú all
 vel í nokkra daga. Línusinni
 átti lóndi mikis heyrundis á
 líninu og þótti verur þessur
 í skyggilegt. Vildi símt af
 heimaþólki taka saman, jafn
 vel þó heyrð væri ekki sem allra

best þauk; en
 vitja naturola
 sinn uppi yfir
 Virkish honum
 vegin hefdi
 skigis. Ratur
 hann þad þad
 ad laha hefid
 sigga. En
 um raddin

þann mikil
 og var afurður
 lik at eiga nakkad vid hefid.
 um morguninn farirur
 þandi lofthogina. Laðbar
 með hana.
 iðá þar karleir
 og leggj
 una ofana
 hana og sagði
 um leið: þar
 skalt ekki eyti
 leggja meira
 hefur þu mör helu vid þitt
 og hafdu þetta. Og um leið reid
 höggid af.

höggid af.

Jón á Krossaáshöndum.

1. Einu sinni breidd þeir sig fram til þingmanna-
- í Eyja fjandarsíðu: Sd. Stefánsson: Fagna-
skægi Kl. Jónsson, Hannes Flávstein og
Guðm. Finnbragason. Var haldinn kjörfundur
á Akureyri, eins og lög gjörður á þessum
í þá daga. Jón kom inn á fundinn og
var dæðilíkt kendur. Var hann spurður
hverja tvo hann kysir af þessum fjórum
framfylgjendum; og Jón svaraði:
"Jeg kys nú hann Stefán, því að hann
er bændi eins og ég. Eg hefði nú reynd-
ast allt að kjósa hann Klemma, en
hann fór svo afleiðlegi með vegamál-
in hjóna, að jeg held jeg sleppi því;
nú svo held jeg, jeg verði að kjósa
hann Hannes greyð - því að and-
skotans kjöfarsinn þarna ríki í hönd-
inu kys enginn mætur."
2. Síðast litið sumas lögðu ýmsir Akur-
eyringar það í vana sinn að ferðast
úf á Flöngá og veita þess sýning á
stangardöng. Gjördu þeir þetta leyfis-
lausn frá landeigendla hálfu. Fór
þeir ýmsir á lifreidurn, hjólu, eta
riðandi. Urðu svo mikil brögð að
þessu, að bændur spurðu Jónius
Flávstein, settan síðlunann, hvort
þetta myndi löglegt vera og kváð hann
já við því. En bændur voru samtvis-
adur eftir átt átt og lítu veiti-
gesti þessa hornauga.
Einu sinni var Jón staddur heima

hjá sér á Kræsarstöðum og sér hvar hvern
mann ein vestan við hlöð á það breint á
móti og eru farnir að danga. Jóni þykir
þetta leið og gengur niður að annri.
Þegar hann kemur fram á ást harkkamm
kallas hann yfir um til þeirra og
segir: „Farið þið þessa greyir mín!
Mennirnir hreyfa sig ekki. Kallas þér
hinn sama í annað sinn og hið þetta.
Þá tekur annar matureinn hest sinn,
setur á bak og ridur yfir um ána, til
Jóns. Þekkir Jón þá að það er 8th Geir
þrófastur. Heiðar hann Jóni komfánlega
Jón tekur vel þudgr þess og segir.
„Óji — er það þá greyð mitt — eg þekki
þig ekki — en hvar er hinn? — Það er
hann Bjarni bankastjóri, avaradi þro
fastur. — Óji er það þá greyir mín
eg þekki ykkur ekki; viljið þið ekki
koma heim og fá ykkur kaffisöfn?
Ekki fara röður af, hvort það brá var
þessi. En Jón skuldi við þá! góðu.“

Skriðla.

Matur haldi heyping
sinn fram á þessu =
skilum:

"hinn hestur, hálfur
hestur, líu skjótt, tutt-
uga barmar og lugga
sem eg tel ekki"

2. Þinnar haldi fram:

"hinn hestur, hálfur baggi
og fang, full svindan
þennar Guð kausar
minnar og dæðir undir
þendinni á þessu Dísu."

G. Dav.

Skritla.

145.

Þinnu sinni kom einn
Þaknar bóndi Særa Jóhanns
Þorleifs í Leruna til hans
og sagðist þurfa að þinna
hann. Særa Jóhann
lék vel yfir því og spurði
um orindi.

"Gæta að ljúga þig
solitist, að ljúga með
mér alalítt," sagði
bóndinn

Skíðla.

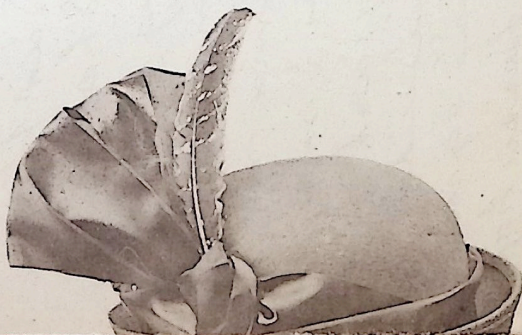
Línusinni þegar eg var barn
 - lík. á 6. eða 7. ári man eg
 eftir því, að þín hvers karl
 var kominn og var mamma
 mín að skenta þá. Þessi þanda
 honum og fleirum. Eg lá uppi
 á þá skafuglugga og horfði
 inn. Þín hvers skáð hafði
 eg lesið danska orðbók: ~~as~~
 "Fyr þor Fanden" og skagatíð
 eg á þessum orðum þarna á
 glugganum. Mamma mín
 var að þagga niðri í mér, en
 eg lét mér ekki segjast, og
 hafði því þarna; auðveldi
 skyldi eg ekkert kvæð eg var
 að fara með. Þegar þessu hafði
 gengið þarna stund, segir
 þá linn ^{id mamma} ~~þá~~ og spekingarlegur:
 með mesta spekingarvísu

„fövi gefit þér ekki blessuðu barninu
sykkumala, fyrst þát hið er svo gætt.“

2809
M. 4,70

Hochga Damen-, Kinder- und

Skíttla.

Einu sinni kom maðurinn
 Krámbúðina á Siglufirði
 í lið Snorra heitins Pólastonar
 og segir: „Mér vildi til í dag
 Snorri minn!“ — „Nú“, segir
 Snorri, „hvernig vildi það til?“
 „Ja, eg hef á mig, að þér skyldi
 gefa mér Brenniveinspratt, ef
 eg fengi 13 rauf maga í reit
 og það skóð heima.“ — Snorri
 hló og maðurinn fékk Brennivein.

Liðav.

Skípta.

Linn sinni kom lóndi
 til þessa Jóhanns Þorleifs
 í Leruna og bað hann að
 skína fyrir sig barn.
 Þegar þetta fó hann spurte
 hvern ~~Linn~~ var
 þetta. Þá skilka sýni
 lóndinn: "Ég veit ekki
 - ég held það sé svo sem
 hvortugt!"

G. Þor.

Skrikla.

149

Einu sinni kom
Þessi á Skógum
díl 8de þorsteins
á Hálsci og sagði:
"Solit veri þér prestur
gáttur — andakotans
gull voru með ölin,
sem eg fékk hjá
þér um daginn."

G. Dav.

Skritla.

Línusinni þurfti ís lénksu
 stúdent í kaupmannaháfn
 að kaupa sér skrá, og látt-
 adi í hús. nákra ~~í þeim~~
 þeirna erinda. Þúðarsveinn
 sýndi honum margar skrár
 og þátti stúdentinum þær
 allar dýrar. Tók þórn
 sölusveinninn með eina
 skrá, sem ^{stúdentinn} ~~hæfur~~ leist einna
 best á þessu til þess að reyna
 að naga hana niður, sagði
 hann við sölusveinin.

„Skráa þú elar.“ Sölu-
 sveinninn hélt að maðurinn
 væri villlaus, og tók allar

Skánnar og lék þor á
sinn stað, ^{en} ~~og~~ skúldum
helt skráar laus þáðan.

G. Dav.

Skritla.

Í sökn Sr David & prófars
 á hlafi var einu sinni bóndi
 einn, mesti drykkjarnatur
 og svola manni við vín; var
 hann orðsæm illur með af-
 brigtum, þegar hann var
 drukkinn. Lítt sinn
 sagði Sóna David við hann:
 „Hvernig heldur þú þar nú
 fyrir þér þegar þú deyr?
 N. minn?“ — „O — þá fer
 einhverveginn í andskot-
 ænum“, svarati bóndinn.

Styldu þeir þá kalid á
 því.

LDav.